

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Zwinger, Jakob

Basileæ, [1619]

Mortuorum dialogi

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1415](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1415)

ερωκδὸν ad fabulam de *Arione*. Periander iste puto.]
Narratio à persona regis Corinthi. Ac conscensa.] *τι νεα-
 χθόντι*. Nam auscultabam.] *Gell. libr. 16. cap. 19 ex lib. 1.
 Herodoti*. Laudo studium.] *Collaudatio à gratitudine*.

MORTVORVM DIALOGI.

ARGVMENTVM

in eisdem.

Quamquam ex eadem occasione & hi dialogi, qui-
 bus inferorum querelæ, iudicia, poenæ, & id genus
 alia describuntur, exceptis paucis quibusdam, quorum
 argumenta de suis temporibus sumplisse Lucianus vi-
 detur, cum superioribus prognati sunt: alium tamen at-
 que diuersum ab illis finem habent, aliaque momenta ad-
 docent. Suprà enim amores & affectus deorum tractantur:
 at hic illud indicatur, atq; etiam oculis penè subij-
 citur, quòd apud Inferos, & eos iudices, quorum sententia
 post hanc vitam subijciendi omnes sumus, nulla
 personarum ratio, nulla potentia, diuitiarum, hono-
 rum, famæ, aut cuiuscunq; fortunæ estimatio futura est
 sed quòd omnes, quod ad conditionem attinet, æqua-
 les futuri, & pro eo ac quisq; in hac vita se gerit & me-
 retur, supplicium aut præmiu accepturi sumus. Tantissi
 illud quoq; non ignorem, Lucianum ex ironia magis
 pleraq; hæc, quàm quòd ira animo senserit, dixisse videri
 posse, utpote Epicureum, &, vt ab alijs vocatur,
 Ζήνων, qui neque de dijs, neq; de immortalitate anima-
 rum rectè quicquam senserit. Veruntamen etiam aliàs,
 cum de veris moribus philosophorum scribit, vt in Ni-
 griño, Demonaeste, & cæteris quibusdam, eiusmodi ac
 presentis vitæ rebus & actionibus præcipit & tradit,
 quæ illum haud dubiè de futura quoq; non nihil cogitatione
 ac sensu præcepisse confirmare possint. Vt autè hæc se
 habent, digni tamen dialogi isti sunt qui legantur,
 & ob oculos q̄ sepius reuocentur, vel ob hoc solū, vt à
 cupidita-

rupiditatibus ac rerum externarum desiderio mentem auocemus, & ad illud respiciamus, quod poeta dixit:

Puluis & umbra sumus: quodque post hanc vitam neque opes, neque potentia, neque vlla alia fortunæ defunctos sequentur aut iuuabunt.

Operæ precium facturū me spero, si huc adscripsero incerti Autoris Græcū Epigramma, ab hoc argumento non alienum: cuius versionem ex Aufonio subiiciemus.

Ελθὼν εἰς ἀίδλω, ὅτε δὲ σὸφὸν λῦσας γῆρας
 Διογενὸς ὁ κύνων κροίσον ἰδὼν ἐπέειπε.
 Καὶ εἰσάσας ὁ γέροντι τὴν περὶ ἀνθρώπων ἐπιπέμει
 τὸ πολὺν ἐν ποικίλῳ χροίον ἀφρονεῖν.
 Εἶπεν, ἔργα καὶ νῦν παλαιῶν τόπων. ὅσα γὰρ ἔχον
 πάντα φέρω σὺν ἐμοὶ κροίος. Ζυβὴν δὲ δὲν ἔχῃς.

Aufonius:

Effigiem rex Cræse tuam diuissime regum
 Vidit apud manes Diogenes Cynicus.
 Constitit rēque procul solito maiore cachinno
 Concussus, dixit: quod tibi diuinitæ
 Nunc profunt, regum rex ὁ diuissime dūm sis
 Sicut ego solus, me quoque pauperior.
 Nam quæcumque habui tecum fero, cūm nihil ipse
 Ex tantis, tecum Cræse feras, opibus.

Diogenes in hisce dialogis, discretia maximè in eos facit, qui supra mortalitatem suam efferi cupiuerunt.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ

ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΚΑΙ

Πολυδῶκτος.

Tollucis.

Iacobo Micyllo interprete.

ΔΙΟΓΕΝΕΣ.

Ω Πολύδωκε, ἐπέμει
 μαί σοι ἐπεὶ δὴ τὰ
 χροία ἀνθρώπων (σὸν
 γὰρ δεῖν, οἶμαι, τὸ ἀναβῆναι
 ὤνειρον)

Commendo tibi, Pol-
 lux, quæ primū ad sus-
 peros ascēderis (a tuū
 .n. est, ni fallor, cras reuulsiſce
 re)

ὁ Διόγηνος. ὅπως δὲ ἔδω μά=

λισα ὁποῖός τις δὲ τῷ ὄψιν :

Διογ. γέρον, φελακρός, τε=

βάνιον ἔχωρ πολύθυρον, ἄ=

παντι ἀνέμω ἀναπνεύμα=

νον, καὶ τὰς ἐπὶ στυχῶς τῶν

ἐκείνων ποικίλον. γλαδ' ἄε,

καὶ ταπεινὰ τὸς ἀμαξόνας

τῶς φιλοσόφους ἐπὶ σκώπια.

Πολ. ἐξείδιον ἰδέειν ἀπό=

τότων. Διογ. βίβη καὶ πῶς

αὐτὸς ἐκείνος ἰντέλωμαί τι

τὸς φιλόσοφους; Πολ. λέγει. ὁ

βαρὺ ἦδ' ἐστὶ τὸτό. Διογ. τὸ

μὲν ὄλον, πᾶσι δὲ αὐτοῖς

παρεγγύαληρῶσι, καὶ περὶ τῶν

ὄλων ἐείψισι, καὶ κίρατα ἔγ=

σιν ἀμύλοισι, καὶ κροκοδάλλους

ποιῶσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα

ἔρωτῶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

Πολ. ἀπ' ἐμὲ ἀμαξῶ καὶ ἀ=

πᾶσι δὲ ἔν φύσει, καὶ τῶν

γοροῦντα τῶς βρίας αὐτῶν.

Διογ. σὺ δὲ οἰμώσαν αὐτοῖς

παρ' ἐμὲ λέγει. Πολ. καὶ ταῦ=

τα, ὁ Διόγηνος, ἀπαγγελῶ.

Διογ. τοῖς πλοῦστοις δ', ὁ φίλ=

τάρον

Diogenes: sed quò melius il-

lum agnoscere queam, cuiusfa-

modi facie est? **DIOG.** Se-

nex est, caluaster, pallio in-

diuus lacero, & vento cuius

uis peruis, prætered & di-

uersorum pannorum assu-

mentis variegato. Ridet au-

tem semper, ac plerunque ar-

rogantes istos Philosophos

acerbè perstringit. **POL.** Fa-

cile erit inuenire illum, ex

his vique signis. **DIOG.**

Visne ut ad ipsos quoque

Philosophos illos aliquid ti-

bi mandem? **POL.** Mans-

des licet, non enim graue ne-

que hoc mihi fuerit. **DIOG.**

In vniuersum adhortare il-

los, ut desistant à nugis suis,

neque de toto contendant,

neque^m cornua sibi mutuò

affringant, nequeⁿ crocоди-

los faciant, neque huiusce-

modi sterilia atque ieiuna

interrogare, animum insti-

tuant. **POL.** At indoctū me

& meruditum esse dicent, qui

doctrinam illorum reprehē-

dam. **DIOG.** Tu verò plorare illos meo nomine iube.

POL. Et hæc nunciabo illis. **DIOG.** Diuibus autem, ὁ λε-

τῶν Πολυδάκτυλον ἀπάγγε-
 λι ταῦτα παρ' ἡμῶν. τί, ὦ μά-
 τρῶσι, ἔχουσιν φυλάξαις τίς τι-
 τιμῶν ἔοδὸν ἑαστέες, λογιζόμε-
 νοι τὸς τόκους, καὶ τὰ παύσασθαι
 πὶ τὰ λάνοις αὐτοθιθέντων, ὅς
 καὶ ἕνα ὁβολὸν ἔχουσας, ἡμεῖν
 μὲν ὀλίγοι, Πολ. ἀρῆσαι καὶ
 ταῦτα πῶς ἐκείνος. Διογ. ἀν-
 δρὰ καὶ τοῖς καλοῖς γὰρ καὶ ἰσχυ-
 ροῖς λέγει, Μεγίλλῳ τε καὶ Κο-
 ρειθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ πα-
 λαιστῆ, ὅτι παρ' ἡμῶν ὄντι ἡ
 ξανθὴ κόμη, ὄντι τὰ χαροπὰ ἢ
 μέλανα ὄμματα, ἢ κρύθημα
 ἐπὶ τῷ πρὸς ἄπὸς ἔτι ὄντων, ἢ νύ-
 ρα ὑτόνα, ἢ ὄμοι καρτεροί,
 ἀλλὰ πᾶσι, μία ἡμῶν κόνις
 φασί, κρανία γυμνά τῶ κέρ-
 αδος. Πολ. ὁ χαλιπὸς ὄντων ταῦ-
 τα ἑπὶ πῶς τὸς καλὸς καὶ
 ἰσχυρὸς. Διογ. καὶ τοῖς ἀσθενέ-
 σιν, ὦ Λάκων (σοφοὶ δὲ εἰσι,
 καὶ ἀχρόμφοι τῷ πράγματι, καὶ
 οὐκ ἔπρουσαν πῶν ἀρεῶν) λέ-
 γει μὲν λακρῶν, μὴ ὀϊ-
 μῶσαν, δινησάμεν καὶ πῶν ἐν-
 ταῦθα ἰσοτιμίαν, καὶ ὅτι ὅς
 (multi autem sunt, quibus & cares perquam molesta est, &
 inopiam lugent, ut neque lachrymentur, neque plorent,
 exposta illis æqualitate hac, quæ hic est: & quod vide-
 bunt

pidissimum caput, hæc no-
 stro nomine annuncies quæ-
 so: Quid, ὄντων, inquires, au-
 rum tantoperè custoditis?
 quid autem exercitatis vos
 ipsos, supputantes usuras, &
 talentum aliud super aliud
 accumulantes: quos non plus
 quàm unum obulum haben-
 tes venire huc paulò post os
 portet? POL. Dicentur &
 hæc ad illos, DIOG. Sed
 & formis istis & robustis
 dicas, Megillo puta Corin-
 thio, & Damoxeno palestris-
 ta, quod apud nos neq; flaua
 coma, nec cærulei nigriue
 oculi, neq; rubor faciei am-
 plius ullus est: neq; præterea
 nerui inenti & robusti, neq;
 humeri laborum tolerantes:
 sed p̄ omnia unus pulvis, ut
 aiunt, nobis, & alvaria forma
 nudata scilicet. POL. Non
 molestum erit neque hæc ad
 formosos & robustos illos
 dicere. DIOG. Etiam pau-
 peribus, ὁ Λακων dicas licet,
 & cares perquam molesta est, &
 inopiam lugent, ut neque lachrymentur, neque plorent,
 exposta illis æqualitate hac, quæ hic est: & quod vide-
 bunt

φούλαι τὸς ἐκὰ πλοσίους ἔδειρ
 ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαί-
 μονίοις ἢ τοῖς ὄϊς, ταῦτα, εἰ
 δοκῆ, παρ' ἐμὲ ἐπισημοῦ,
 λέγων ἰκελεύου αὐτὸς. Πολ.
 μηδὲ μὲν Διδόχου, περὶ Λα-
 κεδαιμονίων, λέγει ὅτι αὐτὸς
 ξυμμάγει. ἀλλ' ἢ πῶς τὸς ἄλλους
 ἐφ' ὅσα ἀπαγγεῖλω. Διογ. ἰά-
 σασθε τῶς, ἐπεὶ σοὶ δοκῆ σὺ
 εἶ, οἷς πῶς πορ, ἀπεύρηκα
 παρ' ἐμὲ τὸς λόγους.

bunt eos qui illic diuites
 sunt, nihilo meliores quam
 sese hic esse. Lacedaemonijs
 autem tuis haec, si videtur, no-
 mine meo obijcias, molles &
 eneruatos ipsos esse dicentis.
 POL. Ne de Lacedaemonijs
 Diogenes quicquam dicas,
 non enim feram: sed quae ad
 ceteros mandasti, ea illis re-
 nunciabo. DIOG. Missos
 igitur faciamus hos, quan-
 do tibi ita videtur: tu vero

quibus antea dixi, ad eos sermones hos meos deferas.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a TYVM eras reuiuiscere.] Pollux Iouis ex Leda filius,
 & Castor frater, qui cum immortalis esset (vixit eodem nu-
 cum Helena prognatus) à Ioue fertur petuisse ut sibi cum fratre
 vita sancto immortalitatem suam partim liceret, quare impe-
 dita, alterius mori traduntur & reuiuiscere: de quibus Virg. 6.
 Aen. b Menippum canem.] Canes enim vocantur Cynice
 sectæ philosophi. c Corinthi.] Corinthus vrbs Achæie Græ-
 cærum omnium vrbiū clarissima fuit, quæ ne Romane quidem
 vrbi concessit. d Craneum] Gymnasium. e Autin Liceo.]
 Idem superioris gymnasio nomen fuit. f Satrapas.] Dicitur
 Persica, significans praefectum provinciae. g Tyrannos.] Qui
 per insipientiam imperij viribus abutebantur, & si quaedam a-
 nimi libertate dominabantur non iure & legibus a quis. h Pe-
 ra.] Sacculo ex aluta, à collo ad lumbos pendente. i Impleta
 lapino.] Lupinum leg. minus genus omnium amarissimum &
 viliissimū, de quo idem Lucian. in lib. de Mercede seruientibus.

k Hecates cœnam.] Mos erat diuinibus, ut singulis men-

sibus Hecate sacrificando in triujs panes atque alia quaedam ponerent, quæ postea à pauperibus auferebantur ac deuorabantur: hanc Hecates canam dicebant. Suidas & Athenæus libro 7. Athenienses autem & theatra & conciones & cæteros conuentus hominum lustrare solebant, a thibiris paruis & vitibus quibusdam hostijs, vt Suidas tradit. eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminuit Aristophanes in Pluto, & eius interpres. Item Theocriti Glossematarius cō τῆν τελοδῶ. [Ouum exlustratione.] Cat. arsto. Catharsium Græcis videtur purificatio quædam dici. Mærem quippe Athenis fuisse produnt, conciones expurgandi atque theatra, & omnino quælibet populi conuentum. Ita verò minutis fiebat procellis, quos nominabant catharsia. Eiusmodi obibant munus qui dicebantur à collustratione Peristiarchi. Oua illustrationibus apte monstrat Iuuenatis illud.

— nisi se centum lustrauerit ouis.

Sed & in arte Onidius oua hæc lustralia indicat illis versibus:

Et veniat quæ lustrat anus, lectum que locumque.
Præferat & tremula, sulphur & oua manu.

Consule Thucydidem & Hero-iptum de dolo. Sed nitram necessarium quam sulphur. Homerus Odys. χ. οἶο Ἰέρο χελῶν κερκόβ' ἀκ. Plinius lib. 35. habet & in regionibus locum ut phur ad expiandas sufficit domos, hoc libauit. libr. 8. Columella. m. Neque cornua] Per κέρτα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: ἐπὶ οὐκ ἀπίδατες, τὸν ἔχῃ, κέρτα δ' οὐκ ἀπίδατες, κέρτα ἀπ' ἔχῃ. Quod non perdidisti habes. Cornua non perdidisti: cornua ergo habes.

n. Cr. codilos faciant.] κερκόβ' ἀκ. S. phisma ex fabula mulieris Aegyptiæ huiusmodi nomen habet, cuius mentionem facit Lucianus in Puarum auctione, sub finem. Quintilianus lib. Ceratimas & Crocodilinas ambiguitates appellat. Fabulam Crocodili tractauimus in nostris narrationibus libro 1.

o Tu verò plorare illos.] Ita autem Græcos loqui solent, vt plorare inberent eos, quos à se contumeliosè demerent, notum est. Hac etiam voce vsus est in Tragosodagra, & in sequenti Dialogo contra Menippum bis, pluribusque alijs locis. Horatius in 3. Satyra:

Inuocet

Inueniet nil sibi legatum præter plorare.

Idem in extrema Satyra lib. I. Demetri.

—tuque Tigelli

Discipulorum inter iubeo plorare cathedras.

Cic. in Epist. quadam ad Q. Fratr. ἀπὸ οἰμωζέται, nos modò valeamus. p. Omnia vnus puluis.] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis.

IOANNIS SAMBUCI

ANNOTATIONES.

πρὸς τὸν Πόλλυον.

Mittitur ad viuos Pollux, mandata Menippo

Vt referat pulchris, diuitibusque simul.

Ad miseros etiam, ne demirentur auaros.

Fabula post vitam cuncta penite monet.

O' pollux.] ἢ ἐν τολῇ. Inuenies autem.] ἀ loco. Dices illi Menippe.] *Expositio mandati.* Illic enim.] *Ratio per comparationem.* Hic autem non desines.] *ἀντιπόδησις.* Et maxime.] *ἐπιθέσις.* Hæc illi quæso.] *Conclusio.* Senex est.] *Προσπονογραφία ab aetate, habiit & αἴτι.* Visne ut ad ipsos.] *ἐρώτησις.* Mandes licet.] *ἐν τολῇ πρὸς τὴν φιλοσόφου.* Neque de toto.] *Idias Platonicæ.* Neque cornua.] *κροκίτην.* Neque Crocodilos.] *κροκιδεϊλής.* At indoctum me.] *ἰστοφορέ.* Et hæc nunciabo.] *ἀπὸ κρείσσεως ἐιρωνική.* Diuitibus autem.] *ἀπὸ πλούτου ad diuites.* Sed & formosis.] *Ad firmos & robustos.* Quod apud nos.] *Quis status apud inferos.* Etiam pauperibus.] *Ad pauperes.* Lacædemonijs autem.] *Σαρκασιμὸς ad Lacædemonios.* Neque Lacædemonijs.] *ἀπὸ γένεσις.* Sed quæ ad cæteros.] *ἰστοχέσις.*

Missos igitur.]

Epilogus.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑ. ΠΛΥΤΟ, ΣΕΥ ΚΟΝ-
τὴ Μενίππυ.

tra Menippum.

Iacobo Micyllo interprete.

C R O E S V S.

ΟΥ φέρω, ὦ Πλέ-
των, Μηνίππου τε-
νονί τ' κνώα παροί-
κῶντα, ὡς ἢ ἑάνορον ποικα-
τάσιον, ἢ ἡμῶς μετακίβω-
τος ἑτέρου τόπου. Πλέ. τί δ'
ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεσθαι, ὁμῶς
ἐκέρθω; Κροῖ. ἰπιδάμ
ἡμῶς οἰμάξω, καὶ ἐξέρω,
ἐκείνον μεμνημένοι τ' ἄνω.
Μίδας μὲν ἔτοσι τοῦ χυσίω,
Σαρδανάπαλ' ἢ τίς πολ-
λῆς πρυφῆς, ἐν δ' ἵ τῶν θυσιων-
ρῶν, ἐπιγλαῶ, καὶ ἐξουεδίζα,
ἀνδράποδα καὶ καθάρματα
ἡμῶς ἀφκαλῶν. ἰνὶ ὄρι, ἢ καὶ
ἔδωρ, ἰπιταράλλ' ἡμῶν τὰς
οἰμωγὰς, καὶ ὄλωε, λυπηρὸς
δεῖ. Πλέ. τί ταῦτα φασίη, ὦ
Μηνίππυ; Μην. ἀληθῆ, ὦ Πλέ-
των. μισῶ ἢ ἀπὸ τῶν ἀβηναῖς
καὶ ὀλιθεῖς ὄντας, οἷς ἔνα ἀ-
πέχουσι

NON poterimus fer-
re, Pluto, ^a Menip-
pum hūc canem co-
habitantem nobiscum: qua-
propter aut illum hinc amo-
tum aliò colloca, aut nos
hinc aliò commigrabimus.
PLVT. Quid autem vobis
mali ad eò facit, quando eo-
dem modo mortuus est ac
vos? C R O E S. Postquam
nos ploramus & ingemisci-
mus, illorum reminiscetes
quæ apud superos habui-
mus, vixit ^b Mīdas hic au-
ri, ^c Sardanapalus autem
multa voluptatis, ^d ego ve-
rò thesaurorum irridet, &
cum conuicijs exprobrat ea
nobis, mancipia & picula
nos vocitando. Interdum
autem etiam cantando con-
turbat ploratus nostros: &
in summa valdè nobis mole-
stas est. PLVT. Quid hæc audio de te, Menippe? MENIP.
Vera Pluto. Odi enim ipsos, ignaui ac perditii ad eò cū sint,
quibus

πείρησι βιώναι κακῶς, ἀπὸ
καὶ ἀθανάτου ἔτι μέμνηται,
καὶ περὶ χούφαι τῶν ἄνω.
Χάρω τοι γάρ ἄνθρωποι αὐ-
τός. Πλὴν ἀπὸ δ' ἔχῃ λυπῶν-
ται ἢ δ' μικρῶν σερβῆφοι.
Μέν. καὶ σὺ μοραίνεις, ὦ Πλὴ-
των, ὁμόψυχος ὦν τοῖς τέ-
των στραμοῖς; Πλὴν. ἴδα-
μῶς. ἀπὸ δὲ ἄν' ἐθελύσαιμι
πιστάζην ὑμᾶς. Μέν. καὶ μὴ,
ὦ ἄκακοι Λυδῶν καὶ Φρυγῶν
καὶ Ἀσυνείων, ἔτω γινώσκεις
ὡς ἴδὲ παυθὸς μὲν ἐμὴ ἔθελον ἢ
ἄν' ἴη, ἀπολαθῆσω ἄνθρωποι καὶ
κατὰ δῶρον καὶ κατὰ γένην.
Κροῖος. ταῦτα ἔχ' ὕβρις; Μέν.
ἐν, ἀπὸ ἐκείνα ὕβρις λέω, ἃ ὑ-
μᾶς ἐποίησεν προσκωνῆσθαι ἄ-
ξιόντων, καὶ ἐλαθέριος ἀνδρά-
σιρ ἐντυφῶντων, καὶ τ' θανά-
του τοπαράπαν ἢ μνημο-
νάοντων. τοιγαροῦν οἰμώ-
ζειτε, πάντων ἐκείνων ἀφῆ-
ρημοί. Κροῖος. πολλῶν γὰρ
ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτήμα-
των. Mid. ὅσος ἢ ἐξὼ χρυσῶς

Σαρ.

que tu mortis qui equā memores eratis. Proinde plorare nūc
omnibus illis despoliati. CREOS. Multis certè, ὁ Δῖς, ὅ
ἐκείναις possessionibus. MID. Quanto equidem ipse auro?

quibus non satis fui vixisse
malè, sed etiam mortui in su-
per cogitatione atq; animo
illis qui apud superos sunt,
inharèti. Deleclior itaq; ægrè
ipsis faciendo. PLVT. Sed
non decet: dolent enim non
exiguīs reb' priuati. MEN.
Etiam tu deliras, Pluto, qui
gemitus istorum tuo quoque
calculo approbas? PLVT.
Haudquaquam: verum no-
lim vos discordes ac seditio-
sos esse muuò. MEN. At ve-
rò, ὁ πεισῖμοι Λυδῶν,
καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων,
ita de me cognoscite, ut qui
neq; vnquam desiturus sim.
Nam quocunq; abieritis
hinc, eodem sequar, ægrè fac-
ciendo, cantando, atque irri-
dendo vos. CROES. An
non hæc contumelia est?
MEN. Non: sed illa conti-
melia erāt, quæ vos facere so-
lebatis, qn̄ ὅς ἄν' ἄν' ἄν' ἄν'
lebatis, ὅς ἄν' ἄν' ἄν' ἄν'
pro libidine abutebamini: ne

Σαρδάνος δὲ ἔχθρα πρὸς Μένειον·
 ἔχθρα δὲ τοῦ ποταμοῦ, ὃ δὲ ποταμὸς μὲν
 ἵππῶν, ἔχθρα δὲ τὸ πρὸς τῶν σαυρῶν
 ποταμῶν ἀντιπρὸς, ἐπὶ ἅμα
 ἵππῶν πρῶτον ἔχθρα τῶν ποταμῶν
 τοῖς οἰκιστῶν ἐπὶ ἀλλοτρίων.

deceat enim huiusmodi ploratus, si crebrò illis accinatur.

SARD. Quanta verò ego voluptate? MEN. Rectè sà nè, ita facitè: ^b lugete vos quidem, ego verò irruū illud, Nosce teipsum, identidem conneclendo, vobis occinà.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

a MENIPPVM canem.] Menippus Phœnix, Philosophus cynicus & ideo canis dictus. b Midas hic auri.] Phrygia Rex pecuniosissimus, cui Plinius primum tribuit locū inter insigniter diuites. c Sardapanalus.] Apud Athenæum lib. 12. agitur de luxu Sardapanali, qui Rex fuit Nini Persica regionis, delicijs vsque adeò effeminatus, vt inter puellas ipse puellari cultu desuare sit silius. d Ego verò thesaurorum.] Cræsus Rex Lydorum opulentissimus, de quo Ouid. 4. de Ponto. e. O' pessimi Lydorum.] Cræsus Rex Lydorum. g Phrygum.] Midas Phrygum Rex. & Assyriorum.] Sardapanalus vltimus Assyriorum Rex. & trigesimus à Nino, cuius epitaphium refert Cic. 5. Tuscul. quæst.

Hæc habeo, quæ edi, quæque exaturata libido

Hausit: at illa iacent: multa & præclara relicta.

^b Lugete vos.] Paulò antiè, Plorate nunc.

IOANNIS SAMBUCI

ANNOTATIONES.

Ὀδοῦρος δὲ διὰ τοῦ.

Diuitias Cræsi ridebat sæpe Menippus,

Ornatus varios deliciasque leues.

Non fert spectorem Cræsus, iam mortuus olim:

Auri tantus amor præteritivè boni.

Non poterimus se re.] Propositiō minor. Quapropter aut.] Ὀδοῦρος δὲ διὰ τοῦ, & conclusio. Quid aut nobis.]

ἐπὶ ἀφ' ἑαυτῶν probationis. Postquam nos ploramus.] Antecedentis approbatio per enumerationem. Quid hæc audio.]

δὲ ἑποφῆ,

ἡ πεσοφὴ κατηρησική. Vera Pluto.] *Conficitur factum, per
αὐτὴν κατηρησικήν. Dolent enim.] Ab indecoro. Haud.]
Ratio. At verò pessimi.] ἀπλή. Ἀνόησιν ἡσ.* *Que-
rela. Non, sed illa.] Recriminatio. Proinde deplora-
re.] σαρκασμός. Quanto equidem.] Amplificatio.
Rescè sanè.] Conclusio ἑρωτική.*

Π Λ Ο Υ Τ Ω Ν Ο Σ   Π Λ Υ Τ Ο Ν Ι Σ Ε Τ
ἢ ἑρμῆ.   Mercurij.

Iacobo Micyllo interprete.

PLVTO.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν
πάνυ γενηράκωτά λέ-
γω, ἢ πλεῖστον ἀνθρώ-
πων, ὃ πᾶσι δὲν μὲν ἐκ ἀσίου, οἱ
τὸν λιπρὸν ἢ θηρῶν τὸν, πρὸς
τακισμύνοις; Ἐρ. ναὶ, τὸν
Σικωνίωνος φίλος. τί δὲν; Πλῶ.
ἐκείνου μὲν, ὃ Ἑρμῆ, (ὡς ἴα-
σον ἐπὶ τοῖς ἰννεύκοντα ἑ-
τασίῃ, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρή-
σας ἅπαντα τοσαῦτα, ἔχει οἶόν
τι λιῶ, καὶ ἔτι πλεῖον, τὸς δὲν
κόλακας αὐτῷ, Χαρίνον τὸν
νέον, ἢ Δάμωνα, καὶ τὸς ἄλ-
λους κατάσπασον ἐφῆξῃς ἅ-
παντας. Ἐρ. ἄτοπον ἄν
δύοξαι τὸ τοιοῦτον. Πλῶ. οὐ-
ρανον, ἀλλὰ δικαιοτάτον.

τί
sardū hoc videri queat. PLV. Haudquaquā imò iustissimū.

9 5   Quam

τί ἢ ἰκάνοι παθόντες, δὲ
 χαίρει ἀφθανῆν ἰκάνον, ἢ
 τῶν χρημάτων ἀντιποιούσας
 εἶδεν προσέκοιτες; ὁ δὲ πάν-
 τας δὲ μαρτάλαρον, ὅτι καὶ
 τοιαῦτα ἐνχόμενοι, ὡμῶς θε-
 ραπέουσι ἐν τῷ φανερῷ.
 καὶ νοσοῦντες ἂ μὴ βελί-
 ονται, πᾶσι πρόδηλα, θύσειν
 δὲ ὅμως ἰπικανούσας, ἢ ῥαί-
 σι καὶ ὄλας, ποικίλη τις ἢ κο-
 λακία τῶν ἀνθρώπων, ὅλα ταῦ-
 τα ὁ μὴ ἔσω' ἀθανάσιος, οἱ δὲ
 προσιτάσσαρ, αὐτὸ μάλιστα ἰ-
 πικανούσας. Ep. γυλοῖα πέ-
 σούσας, πανῶροι οὔτες, πολ-
 λὰ δὲ ἰκάνον ἐν μάλα ὁλο-
 βικονεῖ αὐτὸς, καὶ ἐπιπέσει.
 καὶ ὄλας, αἰεὶ θανούσι ἰοικῶς,
 ἔρρωτα πολὺ μάλλον τῶν
 νέων. οἱ δὲ ἴδου τὸν κλύρον
 ἐν σφίσι διυρημένοι, βόσκου-
 ται, ἰσὺ μακαρίων πρὸς ἐ-
 σωθὸς τι θέντες. Πλὴν ἐνδὲρ ὁ
 μὴ ἀποδυσάμνος τὸ γῆρας,
 ὡσπερ ἰόλας ἀνθήσαστο.
 οἱ δ'

uisa pascuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo
 precipientes. P L V T. Proinde ipse exuta senectri-
 te, ^d quemadmodum Iolaus ille, in iuuenem redeat :
 illi

Quam enim ob causam illi
 adeo optant illum mori, nisi
 quia pecuniā illius ambiunt,
 nulla propinquitate iuncti?
 Quod autem omnium scele-
 ratissimum est, interea cum
 talia precantur, tamen ob-
 seruant & colunt manifeste
 utique illum. Ac quae egro-
 tante illo apud se consulēt,
 nemo ignorat: attamen sa-
 crificaturos sese promittunt,
 si conualescat denuo: & in
 summa, varia quaedam a-
 dulandi ratio illorum ho-
 minum est. Quamobrem
 ipse quidem immortalis sit,
 illi autem prae ipso abeant,
 frustra hiantes. MERC.
 Kidiula patientur, sceles-
 rati cum sint. Sed tamen
 & ille admodum sicite circ-
 cumducit illos, & spe
 pascit inani: & in summa,
 semper morituro similis, mul-
 to validus magis est, quam
 quisquam iuuenis. Illi au-
 tem hereditate inter se di-
 uisa

οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἑλπίδων
τὸν ὄνειροποληθέντα πλεῖτον
ἀφελιπόντων, ἠκέτωσαν ἴδην,
κακοὶ κακῶς ἀφθανόντες.

Ερ. ἀμίλησον, ὦ Πλῦταρ:
μὴ λῶσομα γὰρ σοὶ ἴδην αὐ-
τὸς, καὶ ἕνα ἐξῆς; ἐπεὶ δὲ
οἱ μοὶ, ἄσι. Πλῦ, κατὰ σπα.
ὅθι παραπῆμψδ' ἕκασον, ἀν-
τὶ γέροντ' ἄνθις προ-
βήης γυρόμε.
υῖ.

illi autē ^e in ipsa media spe,
^f diuitijs illis quasi per som-
num spectatis destituti, ab-
eant iam huc mali male mor-
tui. MERC. Alias res cu-
ra Pluto, iam enim accersam
tibi illos, alium super alium
ordine, & septem autem, opi-
nor, sunt. PLVT. Dedu-
cas licet. Ille autē mittat sin-
gulos præ se, ex sene iterum
in adolecentem conuersus.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

EVcrati Sicyonij diuitis captatores sua spe frustran-
tur, ac res euenit secus, atq; illi expectabant. Eu-
crates enim semper aliquam inuenit rimam, vt inquit
Plautus, per quam elabatur, & aliquo prætextu si fides
requiratur subrefugiat. Huius meminit idem Lucianus
in somnio siue Gallo sub finem. Est apud Aristophanem
in Equitibus: Eucrates, qui quum molitor
esset & diues, tamen remp. administrabat.

a QVINQVAGINTA millia.] Numerus infinitus pro
finito, hoc est, septem *b* Frustrâ hiantes.] Re multum spe-
rata, multumq; expectata frustrâi discedant. *c* Spe pascit
inani.] Incendit, incitat, mouet, implet. Sed inierim cornos de-
ludit hiantes, arte frustratos. *d* Quemadmodum lolaus.]
Hic cum ad decrepitam ætatem peruenisset, Hercules precibus
iuuentuti restitutus est, vt Ouid fabulatur 9. Metam.

—dubiaq; legens lanugine malas

Ora reformatus primos lolaus in annos. *e* In
media spe.] Spes stultis addit animos, Hinc Catull. Sulcitæ
à cano vultunum capite. Captatores autem vultuosos di-
es, non Catullus modò, sed Seneca indicauit, *f* Diuitijs illis
quasi

quasi per somnum spectatis.] Solent enim plerunque, qui quippiam magnopere exoptant, id in somno cernere, & vel extreme sortis homines aliquando magnifica quaedam somniare, quemadmodum Luciani nostri Micyllus, qui per somnum opulentissimus, experrectus, cetero quispiam erat Iro penè pauperior. g Septem opinor sunt.] Quis idem cadaver certatim captant.

IO ANNIS SAMBUCI
ANNOTATIONES.

πρὸς τὴν ἑρῆσιν, in hereditetas, qui saepe ante quam captati mori videntur.
λογιστὴς :

Eucritis exoptant mortem Damonis; Charinusque;

Vt citius capiant minerua magna tenis :

Quis iubet illud Stygijs qui praesidet oris:

Ne alterius cupias ergo obitum ante diem.

SENEM me nosti.] ἐρῆσις καὶ προσωπιγραφίαν. Noy, Syctionium.] *Affirmatio.* Sed quid postea.] ἡ πρό-
ταξις. Viuere illum.] τὸ ἑλπίσθαι μίση. Adulatores
autem.] ὑποφορά. Atqui absurdum.] αἰὲν προφορὰ καὶ
βίαιον. Quam enim ob causam.] ἀπολογία. Quod
autem.] αὐξήσις. Quamobrem.] *conclusio mandati.*
Sed tamen & ille.] ἀφῆγησι καὶ τὸ δευτέρως. Proinde
ipse.] ἄλλη ὁμιλία. Illi autem in.] *Altera pars heredi-
petis. Alias res.] Conclusio.*

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ
ἐλέπτων.

TERPSIONIS
& Plutonis.

P Virunio interprete.

TERPSION.

ΤΟΥ ὄντος, ὃ Πλάτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι, τριάκοντα ἔτη γεγονότα, ἢ ἂν ἔπειτα ἐννὴν ἔκοντα γέροντα

Usumne hoc est, ὃ Plutonio, me quidem vita abijtisse, triginta cum sim annorum: Thucritum vero senem septuagenarium, & ultra, adhuc

ζήροντα Θούκετον βλῶ ἔτι;
 Πλό. Δικαίωτατον μὲν οὐκ, ὡς
 Τερψίωρ, ἄνευ δὲ μὲν βῆ, μηδὲ
 να ἀνχόμεν. Ὁ ἀπθανεῖν τῶν
 φίλων, σὺ δὲ παρὰ πάντα τ'
 χρόνον ἐπιβόλην αὐτῶ, πει-
 εμίωσιν τὸν κλῆρον. Τερ. ὅ
 γρ ἐχέω ζήροντα ὄντα, καὶ
 μή τι χήσαθαι ὡς πλεῖστον
 αὐτῶν διδάμνον, ἀπειθεῖν
 τῷ βίον, παραχωρήσεια δὲ
 νόμοις; Πλό. Κοινὰ, ὡς Τερ-
 ψίωρ, νομοθετῆς, τὸν μνη-
 τι ὡς πλοῦτον χήσαθαι δι-
 δάμνον, πῶς ἡδονὴν ἀπ-
 θεύσκειν. τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοί-
 ρα καὶ ἢ φύσιν δικάζει γρ.
 Τερ. οὐκ ἔμ τῶν τῶν αὐτῶ μα-
 τῆς διατάξεως, ἐχέω γρ τὸ
 πρᾶγμα ἐξ ἧς πῶς γίνωδι, τὸν
 πρῶτον τῶν πρῶτον, καὶ
 μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῆ ἡλι-
 κίᾳ μετ' αὐτῶν; ἀνασφίρειδι
 δὲ μνησάμωδ, μηδὲ βλῶ μὲν
 τὸν πρῶτον, ὁ δὲ ὄντας πρᾶς
 ἔτι λοιπὸς ἐχούτα, μόγις ὄρωρ
 τα, οἰκίταις τέπρασιρ ἰπικε-
 κυφότη, κορύσις ἢ τῶν ῥίνα
 λήμης ἢ τὸς ὀφθαλμοὺς μετὸν
 ὄντα

adhuc viuere? PLVT. In-
 stissimum quidem, ὁ Τερ-
 psio. Nam etsi ipse viuit,
 certè ad nullius tamen mor-
 tem affectus est: tu verò o-
 mni tempore illius heredi-
 tatem exspectans, eum mori
 auidissimè cupiebas. TER.
 Nonne opus fuerat, quum
 senex sit, neque aliq. decas
 terò suis vii diuitijs, locum
 dare iuuenibus? PLVT.
 Nouas, ὁ Terpsio, statuis le-
 ges, quum ad voluptatem
 diuitijs vii nequeat, ipsum
 è vita decedere. Aliuer au-
 tem Ὁ Parca Ὁ natu-
 ra statuisse videtur. TER.
 Proinde hanc ob huiusces
 modi c accuso ordinem.
 decebat enim has res succ-
 cessione gradus fieri, sen-
 nem primò, deinde qui in
 ea atate sequeretur, mori:
 haudquaquam autem exera-
 ceri aut viuere, qui d ses-
 neclute decrepituus esset, qui
 tres duntaxat dentes ha-
 beat, cui vix deseruiunt o-
 culi, qui curuatur à quatuor
 famulis deducitur, deguttantes nares, lipposiq. oculos
 habens,

ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἰδὼν εἰδότες,
 ἐμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῆ
 νείων καταγλιόωρον: ἀπ-
 θνήσκον δὲ κακίστους, καὶ ἑρ-
 ρωμένους ἀτὸς νεανίσκους. ἀνω-
 τῆ ὡσαύτων τὸ τόγυ. καὶ τὸ τε-
 λωταῖον ἀδυναίᾳ ἑρπύ, πό-
 τε καὶ τεθνῆξεται τῶν γερόν-
 των ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτῶ
 ἀρῆνις ἐθεράπεινον. νῦν δὲ
 τὸ πλὴν παροίμιας, Ἡ ἄμαξα
 τῆ βῆθρον ποικίλεις ἐκφέρει. Πηδ.
 ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίον, πολλὸν
 συνήλωτα γίνεται, ἢ περ σοὶ
 δοκῆ. καὶ ἡμῶς ἢ τὴ παθόντων,
 ἀπορίοις ἐπιχάρετε, καὶ τοῖς
 ἀτέκνοις τῆ γερύτων ἐσποια-
 τε, φέροντων αὐτῶς: τοιγαρῶν
 γέλωτα ὀφθαλμοκάνει, πῶς ἐ-
 κένων κατορυστόμοι, καὶ τὸ
 πρᾶγμα τοῖς ποικίλοις ἴδι-
 σον γίνεται. ὅσων γὰρ ἡμῶς
 ἰκάνους ἀφ᾽ ἀνῆρ ἔχουσι,
 τοσοῦτον ἀπ᾽ ἀσπῆρ ἰδὼν, προ-
 σποθᾶν ἡμῶς αὐτῶν. καὶ
 ἐλὼν γὰρ τινα ταῦτων τέχνη
 ἐπιγνοῦκασι, γράων καὶ γι-
 ρόντων

quanto vos magis mori illos peroptatis, tanto plus omnibus
 quam gratissimum est. si ante eos vos mori cōtingat. Etenim
 nouā quandam in medium adducitis artem, aniculas atq; de-
 creptos

habēs, nihil deniq; volupta-
 tis degustans, haud aliud ex-
 sistens, quā e animatum
 quoddam sepulchrum, f ab
 ipsa iuuentute derisum: &
 contra mori optimos atque
 robustissimos adolescentes.
 Nam hoc perinde esse vides-
 tur, s ac si flumina sur-
 sum deferantur. Aut sal-
 tem scire necesse foret quāto
 & senum quilibet obiu-
 rus esset, ne quos, prout eis
 mos est, fallerent. Nunc ve-
 rò illud accidit quod pro-
 uerbio dici solet: h Qua-
 driga bouem sapissimē du-
 cit. PLVT. Hæc quidem,
 ὦ Τερψιο, prudentius fiunt,
 quā tibi profectō videntur.
 Verūm & vos quid passi es-
 stis quōd rebus alienis gau-
 detis, & senibus filijs orba-
 tis vosmet, tantoperē in ad-
 optonem traditis? quam ob-
 rem in derisum adducti, ab
 illis sepelimini: quod quidem
 plurimis fit periucūdū. Nam

φούτων ἐρωτήσῃ, καὶ μάστιγας
 αἰ ἄτηκνοι ἀν. οἱ δὲ ἐτήκνοι,
 ὑμῶν ἀνέραςοι. καὶ τοι σὸς
 λοι ἡδύ τῶν ἐρωμένων, συ-
 νήτες ὑμῶν τῶ πανουργίᾳ
 τῷ ἐρωτῷ, ἢ καὶ τὰ χωσι πα-
 θὰς ἐχούεις, μισῶν ἀντοῦς
 πλάττουσαι, ὡς ἢ αἰτοὶ ἐρα-
 σὰς ἐχούσι. εἴτε ἐν τῶς εἰς
 θύκταις, ἀπεκλέωθησαν μὲν οἱ
 πάλαι διορυφορέσαστες: ὁ δὲ
 πᾶς, καὶ ἡ φύσις, ὡς περ ἐστὶ
 δίκαιον, κρατοῦσι πάντων:
 οἱ δὲ ὑποπείουσι τοὺς δόλον-
 τας, ἀποσμυζέουσιν. Τερ. ἀ-
 λκῆ τὰ τὰ φῆς. ἐμὲ γὰρ ὁ δὲ
 κελῶ ὡς ὅσα λατρεῖται, ἀεὶ
 τεθνήξεται δολῶν, καὶ ὅποτε
 ἐσοίμι, ὑποσέω, καὶ μὴ χι-
 ὄντι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοτῆδος
 ἀτέλης, ὑποκράτων; ὡς ἐγώ
 γινώσκω αἰτίκα οἰόμεν ὅτι ἐπι-
 βύσθην αἰτῶν τῆς σοφῆς, ἐπεμ-
 πῶν τε σοφῶν, ὡς μὴ ὑπερβάλ-
 νοιρ τὸ μ. οἱ ἀνέρας ὁ τῆ με-
 γαλαδωρεῖ, καὶ τὰ σοφῶν ὑ-
 πὸ φρονήδων ἄγρυπνος ἐκεί-
 πτω,

cū existimabam, tantò plus illi donorum mittebam, ut ne ἢ quī
 in amore concurrebant, muneribus me præclaris vincerent.
 Plerumque etiam præ nimia solitudine in somnis iacebam,
 singula

crepitos cum amatis: præser-
 tim quidem, si liberis sint ora-
 bati. Qui verò liberos ha-
 bent, illorum vobis non est
 cura. Atqui ex ijs qui amā-
 tur, plurimi, minime vestri i-
 gnari astus, etiam si ipsis li-
 beros esse contingat, illos o-
 disse dissimulant, ut et ipsi
 habeat amatores. Inde ijs in
 testamento exclusis qui mu-
 nera diutissime obiulerunt,
 liberi, sicuti profectò dignū
 est, omnem eorum substan-
 tiam consequuntur: ac illi tri-
 stitia affecti, suaq; spe delu-
 si, dentibus fremunt. T. E. R.

Omnia hæc vera sunt quæ
 de me et Thuerito autumas.
 Quantū enim meorū ille de-
 uorauit, quā semper eū mo-
 ri putarem? Ac quoties ad
 eum ingrediebar, gemēdo, et
 internū quiddā perinde atq;
 ex ouo pullus aliquis immat-
 urus stridēdo, agriuidinē si-
 mulabat. Vnde quantò ci-
 tius eum ad sepulchrum du-

μῖνον, ἀειθμῶν ἱκασα, καὶ ἄσ-
τάτων. ταῦτα γὰρ μοι ἢ τοῦ
ἀπειθανῶν αἴτια γένηται, ἀ-
γρηπνία, καὶ φροντισθῶν. ὁ δὲ
τοσούτῳ μοι δειλὰρ κατα-
πίων, ἰσασήκη θαπλομίνω
πρῶτον ἐπιγελῶν. Πλό. ἰδ-
ε. ὁ Θούκεις, ἰσῆς ἰπιμύκι-
σον, πλοτῶν ἄμα, ἢ τῶν δῖ-
των καταγελῶν : μὴ δὲ πρό-
τερόν γε σὺ ἀποθανοίς, ἢ προ-
πίμψας πάντας τοὺς κόλα-
κας. Τερ. τῶ δὲ μὲν, ὦ Πλό-
στον, καὶ ἐμοὶ ἠδίστορ ἦδη, εἰ
καὶ Χαριαδὸς πετιθνήσεται
Θουκείτο. Πλό. θαρῆρδ, ὦ Τερ-
ψίωρ. ἢ Φάδωρ ἦρδ, καὶ Με-
λαντῶ, καὶ ὅπως ἄπαντες
πετιθνήσονται αὐτῷ, ἢ ὁ τοῖς
αὐτοῖς φροντισίωρ. Τερ. ἰ-
πωνῶ ταῦτα. ἰσῆς ἰπιμύκι-
σον, ὦ Θούκεις.

Hi. Hec ego summo perè laudo, ὁ Thucrite. diuissimè viuas.

singula enumerans, ac vni-
quique disponens. Eaq̄ et
iam causa interius mihi
fuit, cura videlicet & vigi-
lia. Ille autem deglutito hoc
illectamento meo tanto, ad-
stetit mihi quando sepeliebar
paulò ante, arridēs PLVT.
Euge, ὁ Thucrite, diuissimè
viuas, vnà & diuissis abun-
dant, & huiusmodi homi-
nes deridens : neque prius
moriaris, quàm hos blatis-
tores cunctos præmitas.

TER. Hoc quidem, ὁ Plus-
to, periucundum mihi foret,
si ante Thucritium Chortas-
des vita decederet. PLVT.
Bonì animi sis, ὁ Terpsio : &
Phido etiam, & Melantus, &
omnes penitus ipsam præce-
dent, suis ipsorū curis conse-

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

Terpsionis cum Platone expositulatio, quòd senes
iunioribus superuiuant. Pluto autem docet omni-
bus ex æquo moriendum, nec vllis viribus arceri fieri
necessitatem. Diuina enim decreta non commutan-
tur, humanæ leges pro tempore variantur. Hoin. O-
dyll. γ :

At verò mortem communiter omnibus æquam

A dilecto homine, neque dii depellere possunt,

Quem funesta dies fati iam iam vrget acerbi. Hinc mors
παράγε & nomini parcens seu omnia venans.

a Ad nullius mortem affectus.] Hæredipeta alienis
funeribus inhiat, & per morses incerta spe bona aliena captat.
Sed captante sepe capti sunt. b Parca & natura.] Parca-
rum fufis æuam mortalium enolui fabulantur poëta. Quin &
theologi metam viam fatalem, periodum appellant, quam præ-
tercurrere nulli fas fit. c Accuso ordinem.] cum quod
prius est natura, posterius referitur. d Senectute decre-
pitus.] Recentes aliquod senectutis incommoda, qua morbus
est. Vnde illud Horatii in Arte poët.

— (ubeunt morbi tristisq; senectus. e Anima-
tium quoddam sepulchrum.] Terpsion, Thucritium senem
decrepitum ἐπιψύχοι νότα τρέφοι. i. viuum sepulchrum sine cada-
uer appellat, qui prouerbiali figura vititur Sophocles in Antigo-
ne. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberij apud Gellium: Simi-
lis sepulchris nil nisi nomen recineo. f Ab ipsa iuuentute
derisum.] Aetas illa se esse despiciatui omnibus. g Ac si
flumina fursum deferantur.] Terpsion hæredipeta delusus
Plutonem incusat, quod ipse iuuenis adhuc morte præreptus es-
set, superstitie Thuerio sene, quem captauerat, idq; contra natu-
ralem ordinem. αὐτὸν γὰρ ποταμῶν τὸ νότα, inquit. Iudicans pri-
stinum rerum ordinem, legitimasq; rerum vices inuerti atque o-
mnia præposterè fieri. Rursus idem Lucian, vsurpat hanc paræ-
miam in Apologia Libelli, αἰετὶ τῆ ἐπιψύχοι στωριῶν. h Qua-
driga boiæm.] De re qua præposterè geritur, veluti si ratio
pareat affectui. Translata metaphora à plastris per decliue
retrolabentibus, vnaq; secum bovem auferentibus. i Causa
interitus mihi fuit.] Fit autem sæpenumero, vt hæredipeta,
& qui testamentis inhiat, mortemq; alterius expectat, prior ipse
moriatur, etiam si iunior aut robustior fuerit. Nam ipsa hominis
vita fragilis & incerta res est, & quouis casu abruitur. Igitur
Cum dubia & fragilis sit nobis vita tributa,
In morte alterius spem tu tibi ponere noli.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

Expositulatio, quod plerique senes iunioribus
superuuant.

Accusat Parcas iuuenis, quod mortuus ante
Sit, quam g. bbofus Tueritus ille senex.
Huius opum cupidi praecidit stamina Clotho:
Possibile est iuuenes ergo perire breui.

IVSTVM NE hoc.] *Propositiō à rei indignitate. Iustiffi-
mum quidē.] δὲ πῶς κείνου cum assueuatione. Nam & si ipse.]
Ratio ex comparatione. Nōne opus fuerat.] *Regerit ab
a quo. Cūm senex sit.] ἡλύσις τῶ ἐσοῦσιν. Nouas, ὁ Ter-
psilo.] μετῴστος. Proinde hanc.] πῶς ἔγωγε καὶ ἡγήσασιν.
Deccebat enim.] αἰτιολογία, ἡ θήσις. Haudquaquam.] ἡ ἀγ-
στis. Qui senectute decrepuit.] ἡλικία γράφει senis decrepiti.
Et contrā mori.] ἀπῆσις. Nam hoc perinde.] ἡ κατα-
σκαδὴ ἡρωιωτικῆ. At fateri.] *Altera pars. Nunc verò.]
Conclusiuncula. Prouerbio dici solet.] παρομοία. Ve-
rūm & vos.] ἀνασκαδὴ expositulationis sine querelae. Quod
reb. alienis.] ἡ ἀντισημειωσις. Nam quanto vos magis.]
ἡ αἰτιολογία. Etenim nouam quandam.] ἡ κωμικὸς δὴ. Atq;
ex ijs.] ἐπιβεβαιωσις. Omnia haec vera.] *Confessio. Quan-
tum enim.] Ratio per ἀφήγησιν. Ac quoties.] Thucridi calli-
didas. Perinde atque.] ἡ κωμικὸς. Vt ne ij qui amore.] πῶς
σεαχθούσιν. Plerumque.] ὁ λογισμὸς. καὶ τελικὸν αἰτίον. Ea que
etiam.] τὸ ἐπιπέδον Ille autē deglutito.] *Redit ad Thucridiū.
Euge, ὁ Thucrite.] ἡ ἀρχαία. Hoc quidem, ὁ Pluto.] ἡ
δύσις. Boni animi.] τὸ πνευματικόν. Hæc ego.] *Clausula.
ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΝΟΦΑΝΤΑΕ
καλλιδημίδου.
Callidemida.******

Erasmo Roterodamo interprete.

ZENOPHANTES.

ΣΥΝΕ, ὁ Καλλιδημι-
δου, πῶς ἀπέθανε;
ἐγὼ μὲν ἴδω, ὅτι πα-
ραίστησθε

A T tu Callidemides,
quo pacto interfisti?
Nam ipse quemad-
modum ^a Dinia ^b πα-
ραίστησθε

ράσιος ἄν Δανίς, πλείον ἢ ἰ-
 κανὸν ἐμφραγὸν ἀπινύλω, οἰ-
 δα: παρῆς ἦδ' ἀφ' ἐπινοοῦσι
 μοι Καλ. παρῶν ὃ Ζηνόφω-
 νος, τὸ ἴδιον, παράδοξόν τι
 ἐγένετο. οἰδα ἦδ' ἢ αὐτὸς Πτοί-
 δωρον ἢ γέροντα. Ζη. ἢ ἄτι-
 κνόν, ἢ πλάσιον. ὅτι τὰ πολ-
 λὰ ἔδειξεν σέβοντα; Καλ. ἰκᾶ-
 νον αὐτὸν ἂν ἐθράπηνον, ἐπι-
 στήμιον ὅτι μοι τεθνήσκου-
 σι. ἰκᾶν ἢ τὸ ἄραγμα ἐς μύστι-
 βον ἐπιγίνετο, ἢ ἔπρ' ἢ τιθω-
 νὸν ὃ χέρων ἔξῃ, ἐπιτομόν τι.
 να ὃ δὲ ἐπὶ τῷ ἄλλῳ ἔξῃ ἔφρον.
 πεάμινος ἦδ' φάρμακον,
 ἀνέπεισα ἢ οἰνοχόρον, ἐπὶ δὲ ἄρ-
 τάχις ὁ Πτοίδορος ὅτι αἰτίση
 πῶν (ὡν δ' ἰπικῶς) ἔφρον.
 τήρον ἐμβαλόντα ἐς λυλῆα,
 ἔτοιμον ἔχων αὐτὸ, ἢ ἐπὶ δὲ
 να αὐτῶν ἂν τὸ ποίησι, ἐς
 ἀεθδερὸν ἰπμοσάμω ἀφί-
 σαν αὐτόν. Ζη. τί δὲν ἐγένε-
 το, πᾶν γάρ τι παράδοξον
 ἔφρον ἴσθαι. Καλ. ἰκᾶν τοῖ-
 νω πρῶτον ἴκομεν, δύο
 ἦδ' ὁ μαρσίον ὅτι κίλικας
 ἔτοιμος ἔχων, πῶν ἢ τῶ Πτοί-
 δωρον, πῶν ἔχουσαν τὸ φάρ-

rasius quū esse, immodica in-
 gurgitatione praefocatus fue-
 rim, nosti. aderas. n. morienti.

CAL. Aderam Zenophātes.
 Porro mihi nouū quiddā atq;
 inopinatum accidit. Nā tibi
 quoq; notus est P. aedorus il-
 le senex. ZEN. Orbū illū di-
 cis, ac diuītē, apud quē te assi-
 duē versari cōspiciebā. CAL.
 Illū semp captabā, colebāq;
 id mihi pollicens fore, ut meo
 bono quāprimū moreretur.
 Verūm quū ea res in longum
 proferreretur, sene videlicet vel
 ultra Tithonios annos uiuē-
 te, cōpendiariā quandā exco-
 gitauī viā, qua ad haereditas-
 tem peruenirē. Si quidē empto
 veneno, pocillatori persuase-
 rā ut simul atq; Paeodorus po-
 tū posceret (bibeat aut pro-
 lixius) praesentius in calicem
 inijceret, habere ἔφρον in pro-
 porrecturus illi. Quod si se-
 cisset, iure iurādo confirmabā
 me illū manumissurū. ZEN.
 Quid igitur accidit? nā mo-
 pinatū quiddā narraturus mi-
 hi uiaeris. CAL. Vbi iā loti
 ueni ssemus, puer duob. paratis poculis, altero Paeodoro cui ve-
 nenum

μακρον, τὴν δ' ἐτίραν ἰμοί, σφαλὲς ἐν οἴδ' ὄπως, ἰμοί δὲ τὸ φάρμακον, Πτολῶδ' ὄρω δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπίδοκον ἔπα οὐδ' ἔπιπνευ, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐπτάθλω ἐπέμνω, ἰποβολιμῶν ἄντ' ἐνεὸς νεκρός. τί τὸ γε γέλας, ὦ Ζηνοφάντη; καὶ μὲν ἐν ἑδῆ γε ἰταύρω ἀνδρὶ ἐπιγλάφω. Ζη. ἀσῆα γῆ, ὦ Καμίδιμυδι, τί πονθῶς. ὁ γέρον δὲ τί πῆς ταῦτα; Καθ. πρῶτον μὲν ὑπέλαβον πῆς τὸ ἀφνιδίον: ἔτα σιωῆς, οἴμαι, τὸ γε γινυμένον, ἐγὼ καὶ αὐτὸς, οἶά γε ὁ οἰνοχόσ' ἔργασαι. Ζη. πολλὸν ἀν' ἑδῆ σὶ τὴν ἐπιτομον ἐχέω πρᾶπίδοι. ἦ καὶ γῆ ἄν σοι δῆ τῆς νεφρός ἀσφάνιστρον, ἢ καὶ ὀλίγω βραδύτερον ἔην.

nenum erat additū, altero mihi: nescio quomodo errans, mihi venenū, Ptoædoro porrexit innoxium. Mox ille quidē bibit, at ego protinus humi porrectim stratus sum, suppositiuium videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophantes? Atqui^d non cōuenit amici malis illudere. ZENO. Rideo profectō, nam eleganter ac lepide tibi hæc res euēnit. Porrò senex ille quid interim? CAL. Primum ad casum subitum atq; inexpectatum sanē conturbatus est: deinde simul atque intellexit id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. ZENO. Rectē sanē. Tamen etsi non oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari vulgataq; via tutius certiusq; etiamsi paulō serius.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

IN hereditetam, qui alieno funeri inhiabat, & per mortem incerta spe bona alterius captabat, sed delusum mors inopina ante senem, rapuit. Callidemides Ptoædorum senem veneno è medio tollere tentabat, sed aliter accidit: veneno enim quod alteri parauerat, perijt. Tales milui vocantur.

a DINIAE.] Vide de Dinia in Toxaride. b Parafitus.] Is dicitur qui aliorum mensas sequitur, homo cibo ventrigie deditus, cuius gratia nihil non patitur & facit. c Tithonios annos.] Fabulae tradunt, auroram Tithonum Laomedontis filium, formosum in primis adolescentem amasse, eundemq; rapuisse, unde natus sit Memnon; demum tandem Tithonum, ob nimiam eius senectutem in cicadam mutatum ferunt, adeo ut vsque in proverbium eius nomen deductum sit: ut hic & in Hermotimo, item apud Erasmi nostri legimus. d Non conuenit amici malis illudere.] Sed potius cōdolere, iuxta illud Euripidis in Phœnissis: κενὰ γὰρ Φίλων ἄχρη. Communis omnis est amicorum dolor.

IOANNIS SAMBUCI

ANNOTATIONES.

Διγνητὴς: Heredipeta veneno, quod alteri parauerat, perijt.

Annosi cupiens quidam ditescere rebus,
Viue ne possit, dira venena dedit.

Insidians alijs iuuenis perit ipse bibendo:
Auctori citius quare aconita nocent.

At tu Callidemides.] ἐρώτησις, quo pacto inserierit. Nam ipse quemadmodum.] Occupatio de sua morte. Aderam Zenophantes.] διγνητὴς, αἰετοσχη. Orbum illum dicis.] Interrogatio de persona, eiusq; ἐκφρασις. Illum semper.] τὰ πρᾶχθὸς τε ἠθροῦμα λογισμοῖ. Verum cum eas.] Causa spem infringens. Compendiarium quandam.] Nouum consilium. Siquidem empto veneno.] τὸ πρᾶχθὸς μέρθ. Quod si fecisset.] τὸ αἴτιον τελικόν. Quid igitur accidit.] Interfatio in media narratione. Vbi iam loci venissemus.] τὰ ἐπόμενα. Mihi venenum.] τὸ ἐκβαλὴ ἢ κενὴ βελή, τῷ βελδύσαντι κενίση. Quid hoc rides.] ἀποστροφή ἐπιπηνητικῆ. Rideo prefecto.] Defendit illud à iusto. Primum ad casum.] τὰ ἴδια ἐκβαλῶ τε. Rectè sanè.] ἐπιπρᾶσις. Tametsi non.] ἀετοσχη.

Siquidem venisset.] langsam

Ichthys wol.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ CNE MONISET
 Δαμιππυς Damippi.

Erasmo Roterodamo interprete.

C N E M O N.

Τούτο ἐκείνο τῆς παροι-
 μίας, Ουκ ἐβρὸς τ' ἄλιος
 τα. Δάμ. τί ἀγανα-
 κῆς, ὃ Κνήμων; Κνήμ. πω-
 θάνη, ὃ, τι ἀγανακῆ; ἀλυρο-
 νόμου ἀκούσι ὁ καταλίλοι-
 πα, λατσοφιδεῖς ὁ ἀθλι, ὃ,
 ἔς ἐθελόμην ἀν μάλισα σὺν
 τὰμὰ, παραλίπον. Δάμ.
 πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνή. Ερε-
 μόλαον τὸν πάντων πλούσιον,
 αἰτηνον ὄντα, ἐθεράπευον ἐ-
 πὶ θανάτω. λακύν ὃ ἐν ἀγ-
 νῶς πλὴν θεραπείαν προσέλω.
 ἔδοξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ'
 εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φα-
 νερόν, ἐν αἷς ἐκείνω καταλί-
 λοιπα, ὡς ἐκείνῳ ἡγήσασαι,
 καὶ τὰ αὐτὰ πράξαι. Δάμ.
 τί ὄν δὴ ἐκείνῳ Κνή. ὃ, τι
 αἰρὸν ὄν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς
 αὐτοῦ διαθήκας, οὐκ οἶδα.

ἰδὼ
 rerum mearum in solidum heredem institueram : nimis
 rum ut ille vicissim idem faceret, meo prouocatus exemplo.
 DAM. At quid tandem ille? CNE M. Quid ille
 suo in testamento scripserit, id quidem ignoro : ceterum

ἐγὼ γάρ ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ
 τῆς μοι ἐπιπέοντος. ἢ νῦν
 Ἑρμόλαος ἔχεται μὰ, ὥστε
 τις λάβραξ, καὶ τὸ ἄγκυρον
 ἔσθ' ἀλιεῖται συγκατασπάσας.
 Δάμ. ἂ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν
 σε ἔαλίεα, ὥστε σόφισμα καὶ
 τὰ σωτῆ σωτῆ θάνατος. Κνή.
 ζοικα: οἰμῶ τοι γάρ.
 nam istam in tuum ipse caput struxeras. CNE. Sic ap-
 paret, idēq; adeo deploro.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a Hoc illud.] De hæredipeta sue testamenti captatore, qui
 quæ diuitem ex asse hæredem scripsisset, ac testamentum protu-
 lisset, quo diuitem ad idem faciendum prouocaret, tecti ruina sa-
 biud oppressus est, ac sua reliquit illi, cuius facultatibus inhi-
 rar: atq; inuenis à senē, captator à captatore captus est. b Hin-
 nululus leonē.] Subaudiendum, capis, viciis, aut prouocat, hoc
 est, fortior superatur à debitori, aut indoctus certat cum doctis-
 simo. Vide Erasmus in Chil c Ipso hamo.] Rursus vritur
 hoc prouerbio in libello De mercede cōductis, d Technam.]
 Id est, commentum, artem seu fallaciam, in tuum ipse exitium
 & perniciem reperisti. Adagium est, de quo Erasmus.

IOANNIS SAMBUCI
 ANNOTATIONES.

Δινητηδὸς in hæredipetas.

Externum Cnemon hæredem scripsit auarus,
 Fecerat id certa conditione tamen.
 Scilicet Hermoleos quo se quoq; scribere vellet:
 Ereptus Cnemon sed fuit ante senem.

Hoc illud est.] ἢ ἀχανάκτησις & οἰμωγή. Quid ist-
 huc.] ἐρώτησις. Quid stomacher rogas? ἀποκλεισις
 ἐλὼ ἔλεγχῶ. Sed isthuc.] ἀφύγησις. Cn. Hermolaum.]

τῆ ἡγοῦμεθα. At interim.] τὰ μίση καὶ λογισμός. Cate-
 riu ego.] τὰ ἐποῦμεθα genus; mortis. Et nunc Hermo-
 laus.] τὰ ἐπιδοῦμεθα. Imō, non dicam modō.] αὐτίστος.
 Malū consilii cōsultori p- sibi nū est. Sic Apparet.] Clausula.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ CHARONTIS ET

Εμῶς.

Mercurij.

Martino Bolero interprete.

Interlocutores: Charon, Mercurius, Mortui, Menippus,
 Charmoleus, Lampichus, Damafias, Philo-
 sophus, Rhesor.

CHARON.

Α ῥῶσατε ἄς ἐχθ' ὑμῶν
 τὰ πράγματα. μι-
 κρόν μὲν ὑμῶν, ἄς ὁ-
 ρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ἕπο-
 σαβρόν δεῖ, καὶ διαρῆα τὰ πολ-
 λά, καὶ ἵν' τραπῆ ἐπὶ βάτερα,
 οἰχίσιλοι πετραπέρ, ὑμῶς δὲ
 τοσῶτοι ἅμα ἡκέτε, ποτ' ἂ ἐπι-
 φερόμενοι ἕκαστος. ἢ ἔρ μετὰ
 τῶτων ἐμβῆτε, διὰ μὴ ὑπε-
 ρρον μετ' αὐοῦστε, καὶ μέλισσα
 ὀπόσοι νεῖρ ἐκ αἰσινάθ. Νε-
 κροί. πῶς ἤρ ποιήσαστε ἐν-
 πλοῖσομεν; Χά. ἐγὼ ὑμῶν
 φράσω, γυμνὸς ἐπιβάνον χεῖν,
 τὰ πειρὰ ταῦτα πάντα ἐπι-
 τῆς ἡίου. Καταλιπότας μό-
 λισ ἤρ ἄν καὶ ἴτω δέξατο ὑ-
 μῶς τὸ πορθεμεῖον. σοὶ δ', ὦ Ερ-
 μῆ,

zore relinquere. nā sic etiā vix capiet vos naucula. Tibi verō

Α Vdite, quo loco sine
 res vestra. Equidem
 parua est nobis, quē
 admodum videtis, & cario-
 sa naucula, & qua ondicque
 perfluit: quōd si in alterā par-
 tem se inclinārit, planè sub-
 mersa peribit: atque vestrum
 tā multi simul cōfluūt, & sin-
 guli plurimas sarcinas adfes-
 runt. Quōd si cum his nau-
 uiculā cōscenderitis, ve cor-
 ne postea vos facili pœnite-
 at: maximè verō eos qui nan-
 di sunt imperiti. Mo. Quid
 igitur faciendum erit, ut sine
 periculo nauigemus? CHA.
 Ego vobis dicam: nudos vos
 ingredi oportet, atq; ista om-
 nia qua superflua sunt, in lit-

Mercurij.

μῆ, μιλῆσαι, τὸ ἀπ' τότε μη-
 δένα παραδέχουαι αὐτῶν,
 ὅς ἄρ' μὴ ψιδὸς ἢ, καὶ τὰ ἐξ
 πιπτα, ὡσπερ ἔφλω, ἀρβασ
 λάω. παρὰ δὲ πλὴν ἀρβά-
 θραρ ἐσὼς, διαγίνωσκε αὐ-
 τοὺς, καὶ ἀνατάμβανε γημ-
 νοὺς ἰπιθάνων ἀναγκάσων.
 Ερμ. ἤν' λίγας, καὶ οὕτω
 ποιήσωμαι. ἔτοσι τίς ὁ πρῶ-
 τὸς δα; Μέρ. Μνήπιθ' ἔ-
 ζαγε. ἀπ' ἰδού, ἢ πῆρά μοι,
 ὃ Ερμῆ, καὶ τὸ βακτρῶν, ἐς
 πλὴν ἡμῶν ἀπρῆίφθωρ. τὸν
 τεύδωνα δὲ ὀδ' ἐκόμισθε, ἤν'
 ποιῶν. Ερμ. ἐμβανε, ὦ Μέρ-
 νιπι, ἀνδρῶν ἄεισε, καὶ πλὴν
 προδείων ἔχε παρὰ τὸν λι-
 βερνύπλω ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐς
 πισκοπῆς ἀπαύσας. ὁ λαδὸς
 δὲ οὗτ' ἔτις δα; Χαρ. Χαρ-
 μόλιος ὁ Μεγαρενὸς, ἐπίρα-
 σ' ὅν τὸ φίλημα διτάλαν-
 τον λι. Ερμ. ἀπόδυνι τοι-
 ζαρῶν τὸ λαπ' ὅ, καὶ τὰ χά-
 λη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ πλὴν
 κόμην πλὴν βαθῆαν, καὶ τὸ
 ἐπὶ τῶν παρῶν ἐρυθμα,
 καὶ τὸ δέρμα ὄλον. ἔχε κα-
 λῶς. ἄλσαν' εἶ, ἰπίθων ἢ-
 θῆ. ὁ δὲ πλὴν πορφρεῖδα ἔτο-

Mercuri, deinceps cura erit,
 neminem ex illis recipere,
 nisi nubus sit, & supellecti-
 lem abiecerit. Itaque ad i-
 psas se alaste statuas, ipsosq;
 cognosco, & suscipito, nu-
 dosq; ingredi cogito. MER.
 Recte dicis, atque sic fa-
 ciemus. Quis est ille primus?
 MEN. Ego Menippus sum.
 Ecce autem peram & ba-
 culum in paludem abieci: ve-
 rum rictu feci, qui pallium
 non acceperim. MERC.
 Ingredere, ὦ Memippe, vir os-
 ptime, primusq; apud gua-
 bernatorem navis locum ac-
 cipe, in ipsa summitate, quod
 omnes possis intueri. Verum
 q; ille formosus est? CHA.
 Charmoleus sum Megarensis
 sis ille amator, cui osculum
 vnum duobus talentis con-
 stitit. MERC. Exue igitur
 istam pulchritudinem, &
 labia vna cum osculis, istam
 etiam densam comam, &
 genarum ruborem, adeoque
 totam cutem. Bene se res ha-
 bet, expeditus es, ingredere
 nunc. Quis verò ille est pur-

σι, καὶ τὸ διαδήμα, ὁ Βλοσσο-
 ρος, τίς ἄρ' τυράννης; Δαμ.
 Λάμπιχος, Γελώων Τύραννος.
 Ερμ. τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, το-
 σαῦτα ἔχωρ πάρα; Λάμ. τί
 οὖν ἔχῃ, ὦ Ερμῆ, γυμνὸν
 ἦεν τυράννον ἄνδρα; Ερμ.
 τύραννον μὲν ἔδαμῶς, νε-
 κρὸν δὲ μάλα. ὡς ἀπόθου
 ταῦτα. Λάμ. ἰδὲ σοὶ ὁ πλῆ-
 ρῆ ἀπὲρ ῥίπτοι. Ερμ. καὶ τὸν
 τύπον ἀπόρριψον, ὦ Λάμ-
 πιχε, καὶ πλὴν ἑπιροψίαν: βα-
 ρύσθ γάρ τὸ σφοδρῆσον συ-
 νεμπισύνη. Λάμ. ἰδοὺ ἀλ-
 λὰ τὸ διαδήμα ἔασόν με ἔ-
 χασ, καὶ πλὴν ἐπιρρίδα, Ερμ.
 ἔδαμῶς, ἀπὸ καὶ ταῦτα ἄ-
 φρον. Λάμ. ἔειπ. τί ἔτι; πάν-
 τα ἤρ' ἀφῆκα, ὡς ὄρα. Ερμ.
 καὶ πλὴν ὁμότησα, καὶ πλὴν ἀ-
 νοιαν, καὶ πλὴν ὑθειν, καὶ πλὴν
 ὄργῃ, καὶ ταῦτα ἄφρον. Λάμ.
 ἰδὲ σοὶ ψιπὸς ἄμι. Ερμ. ἔμ-
 θανει ἡδῆ. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ
 πολλῶν ἄρ' ἔτι; τίς εἶ; Δάμ.
 Δαμασσίας ὁ ἀθλητής. Ερμ.
 νῶϊ ἔοικας. οἶδα γάρ σε,
 πομπάκις

puratus, & diademate præ-
 cinctus, gravitatem quan-
 dam præ se ferens? Quis es
 tu? LAMP. Lampichus
 sum, Geloorum tyrannus.
 MERC. Quid igitur cum
 tot sarcinis venisti? LAMP.
 An ne nudum advenire cō-
 ueniebat tyrannum? MER.
 Nequaquam tyrannum, sed
 mortuum. itaque deponis
 ista. LAMP. Ecce abieci
 diuitias. MERC. Sed su-
 perbian, ὦ Λάμπιχε, & fa-
 stum etiam abijce. nam ista
 si in nauiculā coincidat, ve-
 hementer grauabunt eam.
 LAMP. Igitur sine ut dia-
 dema habeam saltem, & stra-
 gulum. MERC. Nequa-
 quam, imò & hæc relinqui-
 to. LAMP. Sii ita. quid
 præterea vis? Nam omnia,
 ut vides, abieci. MER. Cru-
 delitatem etiam, & amentid,
 & violentiam, & iracundiā,
 atque his similia deponē.
 LAMP. Ecce nudus sum.
 MER. Ingredere nūc. Tu ve-
 rō pinguis admodū & carnosus, quis es? DAM. Camasias
 ego sum athleta. MER. Certē videris ille esse. scio enim te
 sapere

ποδάκις ἐν ταῖς παλάστραις
 ἰδών. Δαμασ. νῶ, ὦ Ἐρ-
 μή, ἀπὸ παράδοξόν με γιν-
 μὸν ὄντα. Ἐρμ. οὐ γιν-
 μὸν, ὦ βέλτιστε, τοῦδε τας
 σάρκας περιεθλιμύων, ὡ-
 σε ἀπόδουσι αὐτὰς, ἐπὶ κατ-
 ταδύσας τὸ σκάφῳ, τὸν ἕ-
 τερον ποδάκις ὑπερβείς μόνον.
 ἀλλὰ καὶ τὸς σφάουσι τῆς
 ἀπόρριψον, καὶ τὰ λευ-
 γμάτα. Δαμασ. ἰδὲ τί γιν-
 μὸς, ὡς ἴδεις, ἀπὸ πῶς εἰ-
 μι, καὶ ἰσοῦσαι τοῖς ἀλ-
 λοῖς νεκροῖς. Ἐρμ. ἴσως ἄ-
 μεινον ἀβάρη ἔχει, ὡς ἔμε-
 θουσι. καὶ οὐ δὲ τὸν πλοῦ-
 τον ἀρθεῖν, ὦ Κράταρ,
 καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προ-
 σίτι, καὶ τὴν πηφίω, μὴ δὲ
 τὰ ἐντάφια λόμιζε, μὴ δὲ
 τὰ τῶν προγόνων ἀξιό-
 ματα. κατάλιπε δὲ καὶ γέ-
 νῳ καὶ δόξαν. καὶ εἰ ποτὶ
 σὶ ἢ πόλις ἀνκήρηξεν εὐερ-
 γέτω δὴλονοτι, καὶ τὰς τῶν
 ἀνδραγαθῶν ἐπιγραφὰς, μὴ
 δὲ ὅτι μέγαρ τάφορ ἐπὶ τί
 ἔχωθῃ, λέγει, βαρῶα γὰρ καὶ
 ταῦτ' ἐμνημονόμῃα. Κράτ.

δχ

saepe in palastris à me vis-
 sum. DAMAS. Ita est,
 ὁ Mercuri. Verùm accipe
 me, nudum existentem.

MERC. Nequaquam, ὁ
 bone vir, nudus es, tanta car-
 ne circumdatus: itaque exue
 eam. Nam si vel alterum tan-
 tum pedem in nauem posue-
 ris, submerges eam. Sed ὁ
 coronas istas ὁ praconia
 abiecit. DAMAS. En
 plane nudus sum, ut vides, ὁ
 simili cum dijs mortuis sta-
 tura. MERC. Sic praestat
 leuem esse. itaque inscende
 iam. Et tu, ὁ Crato, diui-
 tias abijce, praeterea molli-
 tiem ὁ delicias. neque fe-
 ras tecum epithaphia, neque
 maiorum tuorum dignita-
 tes. Relinque etiam genus,
 ὁ gloriam. Item ciuiatum,
 de quibus scilicet bene me-
 ritus es, publica praconia,
 statuarum inscriptiones: ὁ
 dicas ne tibi magnum sepul-
 chrum construant. nam ὁ
 haec grauant, si in memo-
 riam reuocentur. CRAT.

Inuitus

ἔχ' ἰκῶν μὲν, ἀπορρίψω δέ. τί
 γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι. Ερ. Βασ-
 βαῖ, οὐ γ' ὁ ἔνοστοι. τί βόλαι;
 ἢ τί τὸ πρόποιον τέτο φέρεις;
 Κρά. ὅτι ἰνύκι, ὃ Ἐρμῆ, καὶ
 ἄεισον, καὶ ἢ πόλις ἰτιμυόε-
 μι. Ερμ. ἀφθὺν γ' ἢ τὸ πρό-
 ποιον. ἔρ. Ἄδης γὰρ ἄρλῶν κ' ε-
 δὲν ὄπων δλίος. ὁ σμυδὸς δ'
 οὗτος ἀπό γ' ἔσχημα. καὶ
 Βερρυθόμψ, ὁ τὰς ὄφρὺς
 ἐπικρῶς. ὁ ἐπὶ τ' φροντίδων,
 τίς δ' ἄν, ὁ πλὴν βαλῶν πώγω-
 να καθαρμυός; Μέ. φιλόσοφος
 τίς, ὃ Ἐρμῆ, μάλλον γ' ἰόυς
 καὶ τερατίας μεσός, ὡς ἀπό-
 θυβον καὶ τέτομ' ὄψ' ἔσολ-
 λὰ καὶ γιλοῖα ἰπὸ ἰματίῳ
 ἑρρυπτόμψα. Ερ. καθάδς σὺ
 τὸ σχῆμα πρῶτον, ἔτα κ' ἰαυ-
 τί πάλια, ὃ Ζεὺ, ὄσω μὲν πλὴν
 ἀλασφονίαν κομίσῃ, ὄσω γ' ἀ-
 μαθίαν καὶ ἔεν καὶ κρυφλο-
 ζίαν, καὶ ἰρωτίσας ἀπόρος, κ'
 λόγους ἀκρυθώλας, καὶ ἔν-
 νοίας πολυπλόκους, ἀπὰ καὶ
 μεταπονοίαν μάλα πομπῶν,
 καὶ

Inuitus certè, sed tamè abij-
 ciam. quid enim faciam?
 MER. Papæ, quid tibi vis
 armatus? aut quid istud tro-
 phæum tecum circumfers?
 CRAT. Quia vici, Mercu-
 ri, & res præclaras gefsi, pro-
 pterea ciuitas hoc me hono-
 re affectit. MER. Relinque
 trophæum in terra. apud in-
 feros enim pax est, neq; ullis
 armis opus est. Verùm quis
 ille est ipso habitu grauita-
 tera quandam præ se ferens,
 elatus, & contractis supercui-
 lijs propter curas, longa bar-
 ba: quis est ipse? MEN. Phi-
 losophus quidam est, ὃ Mer-
 curi, imò præstigiarius &
 nugarius plenus. Itaque &
 hunc exue. videbis enim mul-
 ta, eaq; ridicula, sub pallio
 loculta esse. MER. De-
 pone tu hunc habitum pri-
 mum, deinde hæc quoque
 omnia. O Iupiter quantam
 ille arrogantiam, quantam
 insciam, & quantum cons-
 e ntionum, & inanis gloriae, quantum quæstionum dubia-
 rum, quantum spinosarum disputationum, & cogitationum
 perplexarum circumfers? immò quàm multos vanos laboreet
 & de.

κηλῆρον ἐκ ὀλίγοι, κη ὕ-
 σθες ἢ μικρολογία. ἢ Δία,
 κη χροσίον γὰρ τοῖ κη ἰδου-
 πάθειαν δὲ, ἢ ἀνοσιωτία, κη
 ὄργην, κη πρῶτον, κη
 μαλακίαν. ὃ λέγεται γὰρ με-
 αὶ κη μάλα περικρύπτεισ ἀν-
 τὰ. κη τὸ ψεῦδος δὲ ἀπό-
 θη, κη τὸν τύφοι, κη τὸ οἴ-
 σθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἀπῶν.
 ὡς εἶγε πᾶσι ταῦτα ἔχωμεν
 βάνοις, ποία πρῶτηκόντο-
 ρος λέξαιτο ἄρ σι; Φιλ. ἀε-
 ποτίθειμα τοίνυν αὐτὰ, ἰπῶ-
 πῆρ ὅτα λελάθει. Μέν. ἀπᾶ
 κη τὸν πᾶγονα τοῦτορ ἀρ-
 θέθω, ὃ Ερμῆ, βάρυν τε
 ὄντα κη λάσιον, ὡς ὄρᾶς;
 πῶντε μῶν τέχον εἰσὶ τὸλας
 χισομ. Ερμ. εἰ ἴξεις, ἀπό-
 θου κη τοῦτορ. Φιλ. κη τίς
 ὃ ἀρκείρων ἔσαι; Ερμ. Μέ-
 νιπτος ὅτεσι, λαδῶν πῶλι-
 κω τῶν ναυπηγικῶν, ἀρκό-
 ψῶ αὐτόρ, ἐπικόπῳ τῆ ἀναβά-
 θρα κησᾶμψος. Μέν. ὅκ, ὃ
 Ερμῆ, ἀπᾶ πείονά μοι ἀνάς
 δος; γηλοίτορορ γῆ τῶτο.

Ερμ.

Mercuri, sed da mihi ferram. hoc enim erit magis ridiculum.

MERC.

& deliramenta non pau-
 ca? quantas item nugas, &
 quantam curiositatem? Sed
 per Iouem, aurum etiam hoc,
 & voluptatem, & impu-
 dentiam, iracundiam, deli-
 cias & molliciem secum ha-
 bet; neque enim latent me i-
 sta, etiam si studiosè celas.
 Verùm abijce mendacia es-
 tiam & superbiam, & opi-
 nionem illam, qua existimas
 te omnibus reliquis prastan-
 tiorem esse. Nansi cum res
 bus omnibus ingrediaris, qua
 quumqueremis te acciperet?

PHILOS. Depono igitur
 ea, quandoquidem sic iubes.

MEN. Sed & barbam
 hanc deponat, Mercuri, gra-
 uem equidem & hirsutam,
 ut vides. capilli sunt trium
 minarum ad minus.

PHI-

LOS. Sed quis abradet?

MER. Menippus ille secu-
 rim accipiens, quib. naues fa-
 bricantur, eam refecabit: de-
 tetur autem scalis naualibus,
 quibus superposita barba re-
 secetur.

MEN. Nequaquam

Ερμ. ὁ πάλιν ἰανός. Μενί-
 πει, ἀνθραπινώτερον ἢ
 νῦν ἀναπέφηνας, ἀπ' ἑμῶν
 αὐτοῦ τῶν λιναράων. βέβα,
 μικρὸν ἀφείλωμά κη τῶν ὀ-
 φρύων; Ερμ. μάστιξ : πῆρ
 τὸ μίτωπον ἢ κη ταύτας
 ἐπ' ἔργον, ἐκ οἷδ' ἐφ' ὄρω ἀνα-
 τέων, ἑαυτόν. τί τοῦτο; κη
 διακρύβας, ὃ κάρμας, κη
 πῆς ἰάνατον ἀπ' ἑαυτοῦ; ἔμ.
 βηθὶ δ' οὐδ'. Μενίππει, ἐπι τὸ
 βαρύτατον ὑπο μάστιξ ἔλα.
 Ερμ. τί, ὃ Μένιππει; Μενίπ. λο-
 κηκίαν, ὃ Βερμὴ, ποσὶ ἐν
 ὄβριον χειρομύσασσαν ἀντὶ.
 Φιλ. ἐκονοῦ κη σὺ, ὃ Μένιπ-
 πει, ἀπόθε τῶν ἐλασθειαν, κη
 παρῆσιαν, κη τὸ ἀνυπορ,
 κη τὸ γυναικῶν, κη τὸν γέ-
 λωτα. μόν' ὅ γοῦν τῶν ἀλ-
 λων γελᾷς. Ερμ. μηδαμῶς.
 ἀπ' ἀ κη ἔχει ταῦτα, λοῦφα
 ἢ, κη πάνν ἔυφορα ὄντα,
 κη πῆς τὸν κατάπρον χέρισι
 μα' κη ὁ ρῦτωρ δ' οὐ ἀπόθε
 τῶν ῥημάτων τῶν τοσαύτων
 ἀπ' ἀντολογίαν, κη ἀντιθε-
 σαι, κη παειώσας, κη πα-
 εἰδῶς,
 contradiclionem, ὃ antitheses, ὃ similitudines, itempe-
 riodos,

MERC. Sufficiet bipenis.
 MENIP. Euge, hu-
 manior nunc appares, a de-
 posito hircino factore. Vis
 ne vi parum etiam de super-
 cilijs auferam? MERC.
 Maximè : nam hæc super
 frontem etiam attollit, nee
 que scio quò seipsum exten-
 dat. Quid hoc rei est? e-
 tiam ploras scelestè? ὃ mor-
 tem times? ingredere igitur.
 MEN. Unum quiddam ad-
 huc grauisimum gestat b sub
 alii. MERC. Quid Me-
 nippe? MEN. Adulatio-
 nem, Mercuri : que illi dum
 viueret, multum profuit.
 PHIL. Igitur ὃ tu Me-
 nippe, tuam abijce liberta-
 tem, ὃ loquendi audaciam,
 latitiam, animi magnitu-
 dinem, ὃ risum. An tu so-
 lus alios omnes ridebis?
 MERC. Nequaquam, sed
 retine ista, leuia enim sunt,
 ὃ planè facilia portatu,
 ὃ ad nauigandum pro-
 sunt. Tu verò Rhetor, abij-
 ce istam tantam verborum
 riodos,

ειδους, καὶ βαρβαρισμὸς, καὶ τὰ λοιπὰ βάρη τῶν λόγων. ΡΗΘ. ἔγωγ, ἰδὲ ἀρτίθιμα. ΕΡΜ. εἴ ἔχει, ὡς ἴσως τὰ ἀπὸ γαλακτῆ, πλὴν ἀρβάθραμ ἀνελόμεθα, τὸ ἀγκυεῖον ἀνεσπώσω, πῆταθρ τὸ ἰσίον. ἔρθω, ὃ πορθμῦ, τὸ σηθάσιον, εἴ πάθωμ. τί οἰμάζετι, ὃ μάτασι, καὶ μάλιστ' ὃ φιλόσοφ' σὺ, ὃ ἀρτίως τὸν πάγωμα δεδωμάξ' ; ΦΙΛ. ὅτι, ὃ Ερμῆ ἀθάνατον ἔμω πλὴν ψυχὴν ἀπάραμ. ΜΕΝ. ψάθωμ, ἀμὰ γὰρ ἔοικε κινεῖται αὐτόν. ΕΡΜ. τὰ ποῖα ; ΜΕΝ. ὅτι μηκέτι διαπνήσθ' πολυτελῆ δάπανα, μὴ δ' ἐνύκτωρ ἔξωμ, ἀπαύτας λανθάνωμ, ὡς ἰματίω πλὴν κίψασθ' ἀλλὰ καταλήξω, πῆτασιμ ἐν ἐύκλω τὰ χαμαῖσπῆα, καὶ ἔωθωμ ἔξαπατῶν τὸς νέος ἐπὶ τῆ σοφία, ἀγκυεῖον λήψεται, ταῦτα ληπῆσθ'. ΦΙΛ. σὺ δ', ὃ Μήνιπτε, ἐκ ἄρχῃ ἀθανάτων ; ΜΕΝ. πῶς, ὃς ἔσπαθ' ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσθ' μὴ δ' ὄνομα ; ἀμὰ μεταξὺ λόγων, ἔκρου-

riodos, & barbarismos, atque alia sermonis pondera. RHET. En ab yicio. MER. Bene se habent res. Itaque solue funem. attollamus scalam, attrahatur anchora, expande velum, tuq; nauta clauum dirige. Simus hilares. Quid ploratis, o vos amencite? praesertim tu Philosopho, qui paulo ante tua barba spoliatus es? PHIL. Quia existimabami e immortalem esse animam. MEN. Mentitur. nam alia sunt quae videntur eum maiore afficere. MER. Qualia? MEN. Quia non amplius tam optaras carnas habebit, neque noctu exiens clam omnibus circumuoluto palliolo capiti, ordine omnia accedet scortis, nec mane deceptis adolescentibus sua sapientia, pecuniam accipiet. haec sunt quae illi dolent. PHIL. An tibi molestum non est, Menippe, quod mortuus es? MEN. Quomodo posset esse molestum mihi, qui ad mortem festinaui, nemine vocante? Verum nonne clamor quidam interim

tem festinaui, nemine vocante? Verum nonne clamor quidam interim

ἢ κραυγὴ τις ἀκούεται, ὡς
 σπέρ τινων ἀπ' ἡδὲ βοῶν
 των; Βρμ. ναί, ὦ Μηνίπ-
 πει, ἀπ' ἑνὸς γε γάρου: ἀπ'
 οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συ-
 νελθόντων, ἀσάφιοι γὰρ ὄσι
 πάντων ἐπὶ τῷ Λαμπίχῳ θα-
 νάτῳ. καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ σωί-
 χεται πρὸς τῶν γυναικῶν,
 καὶ τὰ παρθένια νουνοῦ ὄντα,
 ὁμοίως λεγόμενα ἵπὸ τῶν πά-
 θων βάπτισμα ἀφθόνοισι τοῖς
 κίδοις. ἀπὸ τοῦ Διοφάντου
 τὸν ῥήτορα ἱπανδῶσιν ἐν Σι-
 κυνί, ἐπὶ ταφίσι λόγους δι-
 ξιόντα ἐπὶ Κράτῳνι τὰτω. καὶ
 νῦν Δία γε, ἡ Δαμασίῳ μήτηρ
 ἠαυτὴ ἐξ ἄρχῃ τοῦ θέρλου
 σου γυναιξί, ἐπὶ τῷ Δαμα-
 σίῳ. οἱ δὲ ὁδῆς, ὦ Μηνί-
 πει, δακρύα, καθ' ἑσυχίαν
 δεικνῆσαι μόνῳ Μέν. ὁδῆ-
 μως, ἀπ' ἀκούσῃ τῶν λιπῶν
 μὲν ὀλίγον, ἄρρομίνων οὐ-
 κλίσιον ἐπ' ἑμοί, καὶ τὸ κοράκιον
 τυπλομένω τοῖς πτεροῖς, ὁ-
 πότε ἄρ σινελθόντων θάπτο-
 σί μ. Βρμ. ἡννάδας ἔ, ὦ
 Μηνίππει, ἀπ' ἵπὸ καταπί-
 πλοῦ καὶ

nient. MER. Fortis es, Menippe. Sed quia iam transfreta-
 uimus,

interim dum nos confabul-
 lamur, exauditus est veluti
 quorundam in terra vocife-
 rantium? MER. Certe
 Menippe: verum non uno
 tantum loco exauditur cla-
 mor, sed quidam in omnium cœ-
 tum conuenientes, cum vo-
 luptate derident mortuum
 Lampichum, & illius uxo-
 rem mulieres circumstre-
 punt: atque illius pueri nus-
 per admodum geniti, mul-
 tis lapidibus à pueris obrui-
 tur. Quidam Diophantum
 Rhetorem laudant, in Si-
 cyone funebres orationes re-
 citantem de hoc Cratone.
 Et per Iouem Damasia ma-
 ter plulans, lamentationem
 inceptat unà cum mulieri-
 bus pro Damasia. Te Verò,
 Menippe, nemo est qui de-
 ploret, & solui iaces tran-
 quillus MEN. Nequaquam.
 nam haud ita multo post au-
 dies canes miserabiliter la-
 trantes propter me, & cor-
 uos alas concuientes, quan-
 do ad sepeliendum me conue-
 uimus,

πλοῦτα μὲν ἡμῶν, ὁ μὲν δὲ ἀπὶ
 τε πῶς τὸ δικαστήριο, ἐν δὲ αὖ
 ἐκείνῳ πειθόντων, ἐν δὲ αὖ
 πορθμῶν, ἀπὸς μετὰ νοσο-
 μῶν. Μὲν ὑποστρε, ὁ ἔρμῳ,
 πῶς μὲν ἢ ἡμῶν. τί δὲ ἔτι καὶ
 μὲν ἔτε δικαστῶν ἀκούσας ἢ
 τὰς καταδικαστῶν ἐν βα-
 ρύται, πορῶν, ἢ ὑπὸς, ἢ ἰθὺς.
 ἀχθῶνται ἢ ὁ ἐκείνῳ βίῳ.

uimus, abite vos rectā p hanc
 viam ad forū iudiciale : ego
 verò & nauata alios transue-
 ctabimus. MEN. Feliciter
 nauigate, ὁ Mercuri, nos quo-
 que progrediemur. Verūm qd
 præterea de vobis futurū est.
 Iudiciū de vobis ferre oport-
 ebit, & quidem aiunt penas
 esse graues, rotas, aqualas, &
 lapides. Vniuscuiusq; autem vita examinabitur.

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

in Scaphidium.

Hic videbis, quā vana prorsus & fucata sint omnia
 ea quibus orbis regitur & gubernatur, maximè verò
 ea quę præcipua esse videntur, probitas, doctrina & pro-
 tentia: præterea omnia quę mundus admiratur, & pro
 quibus parandis, in hac vita homines digladiantur, esse
 abiicienda cū ad Charontis nauiculā peruentū fuerit.

Charon portitor inferorum, quem poetę fabulan-
 tur defunctorum animas subtili cymba per Stygiam
 paludem transfuehere. Virgil. 6. Aeneid.

Portitor has horrendus aquas & flumina seruas,

Terribilis squalore Charon: cui plurima mento,

Canities inculta iacet, stans lumina flamma:

Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.

Ipsæ ratem conto subigit, velis quę ministrat,

Et ferruginea subuectat corpora cymba.

à HIRCINŌ foetore] Alarum aut reliquarum partium
 excitatur odor ad libidinē incensus. Hinc Horattus, animum huius-
 modi dicit hircum in alis habere. Lysimachus apud Plautum in
 Mercatore : iam plenus ætatis animaq; fetida, senex hircosus.
 b Sub alis.] Quicquid clam & occultè non propatulo vel sic,
 vel gestatur, sub ala prouerbio etiam fieri dicitur. Quo usus est
 Demosthen. cōtra a phōōv ψαδὸ μαζ. ἐχ. ἄς, ἐδὲ δὸ τῶν ἰσσοῦν,

ἐστὶν ἄσθ' ἀθανάτου ἢ ἀθάνατος, λέγονται, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ μὲν πολλὰ δὲν παροῦσι. i. non vnius, neq; duo ista norunt, neq; sub aliâ (ut aium) prouocatio facta est, sed in medio for., multis presentibus. Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ἄσθ' ἀθάνατος sub sinu. e Immortalem.] Apud Herodot. lib. 2. scribitur primos Aegyptios stinuisse animam hominis esse immortalem, & c.

I O A N N I S S A M B V C I

ANNOTATIONES.

ἄσθ' ἀθανάτου ἢ ἀθάνατος.

Nihil est post vitam quo praestet amicus amico:

Aequalis docto tum rudis esse potest.

Aurum deserimus, robur, formam, sophiamq;:

Fabula quid doceat, lector amice vides.

AVDITE, quo loco.] Facit sibi audientiam Charon. E-
quidem parua est] Exponit periculū. Quid si cum his.] τὸ
ἐνδοῦν κερὰν. Quid igitur.] Petiit consiliū. Ego vobis dicā.]
Promittit. & dat consiliū. Nā sic etiā.] Amplificatio à minori.
Tibi verò Mercuri.] Dat mandatū super eo, Mercurio. Ita q;
ad ipsas.] Praescribit quae facere debeas. Re adē dicis.] Pro-
mittit se obtemperaturū. Quis est ille primus] Recipit in na-
uiculā singulos numerando. Ego Menippus sum.] I Menip-
pus Primumq; apud.] Dat ei locū apud gubernatorem. Char-
moleus sum] II Charmoleus, amator Exue igitur.] Mors
omnis tollit, vir müssen alleo dahinden lassen. Lampichus
sum.] III Lampichus tyrannus Geloorii. Sed superb ā.] Ty-
rannorum dimittas, superbiā, fastiū, diadema, crudelitatem, amen-
tiam, violentiā, iracundiā, & cetera mors aufert. Tu verò pin-
guis.] IV Danasius, pinguis & carnosus, athleta. Carne
circū datus.] Abiecit carnes, coronas, praeconia. Et tu, ó Cra-
to.] V Crato, dives. Neq; feras tecū.] Bona fortuna a deserenda.
Quid tibi vis] VI. Armatus miles relinquit trophaeum.
Quia vici Mercuri.] καὶ χροῖς militari. Apud inferos.] A-
contrario. Verū in quis ille] VII. Philosophus, eiusq; descri-
ptio. Videbis multa.] Quae in philosophis falsis sint vicipe-
randa. O lupiter.] ἐν φάσματις κτ' Ἰδαυγοῖν ἐπιφανῶν. Nā si
cū.] ἀσθ' ἀθανάτου à minori. Sed & barbam.] Mercurius depositor.
Menippus ille securim.] Depositio Beani. Sed damihī.]
Deib ihm das Participium. Humanior nunc appares] Bea-
nus omis-

quis emitit unum fletorem. Etiam ploras.] *Nolite vexare eum qui mortem contemnit. Igitur & tum.*] *ἄποστροφῆ ad Menippium ex comparatione. Nequaquam.] Infiltratio Mercurij. Tu verò.] κέλευσε V. III. Rhetor cum suis ornamentis. Itaque; solue fune.] κέλευσε νεωτεριζόν. Quid ploratis.] *λακκιανὸς ἀφεῖθε.* Mentitur nam.] *Arguit philosophum mendacem, et causam ploratus alio transferre. An tibi molentium.] ὑποφορῶ. Quomodo posset.] λύσις. Verum nonne.] τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπέμμε. Nequaquam.] *αἰετοῦ ποδοσῖς γελαστικῆ θεοῦ quia.] Epilogus. Ad forū.] τὸ δικάστη- εἶον. Iudicium.] ἡ κρείσις. Et quidem aiunt.] αἰ καταδικάζ.***

ΚΡΑΤΗΓΟΣ ΚΑΙ

CRATETIS ET

Διογένους.

Diogenis.

Erasmo Roderodamo interprete.

CRATES.

Mοιειχον τὸν πλο-
σιον ἐξίνωσκον, ὃ
διόχρον, τὸν πάντων
πλοσιον, ἢ ἐκ Κοίνου, τὸν τὰς
πολλὰς ἀγκάδας ἔχοντα, οὗ
ἀνεψιὸς Αἰστιάς, πλοσιὸς καὶ
αὐτοῦ ὤν, τὸ Ομηκεῖον ἐκείνο
ἠὲ δὲ ἐπιλέγων, Ἡμεῖς ἀνάεργ
ἢ ἰώσι. Δι. τίνε ἔνικα, ὃ
Κράτης, ἰθιράπουρον ἀπύλλου;
Κρά. τὸ ἐλπίε ἔνικα ἐπάτι-
ρ ἠὲ ἰνικιωταῖ ὄντων. καὶ τὰς
ἀσθύνιας ἐς τὸ φανερόν ἐτί-
θων, Αἰστίαν γὰρ ὁ Μοίει-
χον, ἢ πᾶσιν ἀποθάνοι, Δι. σπό-
τλου ἐφίε τῶν ἰανῶ πάντων.

Μοιειχον

morsretur, Aristeam omnium rerum suarum dominum relinquebat.

MOerichū^a diuitem
nouerāsne Dioge-
nes? illum inquā su-
pra modū diuitem, illū^b Co-
rintho profectū, cui tot erant
naues onusta mercedibus: cu-
ius cōsobrinus Aristeas, quū
ipse quoq; diues esset, Home-
ricum illud in ore solebat ha-
bere: Aut me cōfice tu, aut e-
go tete. Δι. Cuius rei gratia
fese captabāt inuicē, Crates?
CRAT. Hereditatis causa,
quū essent aequales, uterq; al-
terum captabant. Iamq; testa-
menta publicauerāt ambo, in
quibus Mærichus, si prior
Mærichum

5 2

Μοιείχων ὁ Ἀειτίας, ἡ πῶα
 πῆλθοι αὐτῶ. ταῦτα μὲν ἐγέ-
 γραφτο· οἱ δὲ θεράπωνοι ἀμύ-
 νης, κτεροβαλόμενοι τῆς λολα-
 κείας, ἢ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν
 ἄστρον τεκμαίρομνοι τὸ μέλ-
 λον, εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρον, ὡς
 γὰρ Χαλδαίων πᾶσι δὲ, ἀμὰ ἢ
 ὁ Πύθι· ὁ αὐτὸς, ἀρτι ἢ Ἀε-
 σῆ παρ᾽ ἑχὲ τὸ ἑρᾶι· ὁ ἀρτι
 ἢ Μοιείχων. ἢ τὰ τάλαντα πο-
 τε μὲν ἰπὶ τῶν, νῦν δὲ ἰπὶ
 κῆνον ἔρρει. Δι. τί δὲν πῶρας
 ἐγέρω, ὡς ἑρᾶτης; ἀνοσαί ἢ
 ἄξιον. Κρά. ἄμφω τεθυσίον
 ἰπὶ μίαις ἡμέρας, οἱ δὲ ληθ-
 ροὶ ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασον,
 κλῆα πεινήθων, ἄμφω συ-
 γρηῆς ὄντας, ἐδὲ πῶποτε πῶς
 μαντανόμενος ἔτα γνήθια
 ταῦτα. Ἐσπλεοντόν ἢ ἀπὸ
 Σικυῶν· ἐς Κίρραρον, κα-
 τὰ μέλων τῶν πῶρον πλα-
 γίῳ πειπασόντων ὡς Ἰαπυ-
 γι, ἀνεκράπησαν. Διο. εἴ
 ποίγησαν. ἡμῆς δὲ, ὁπότι ἐν
 τῷ βίῳ ἡμῶν, ἐδὲν τοῖς τοῦ
 ἐννοο-

Etenim quum 3 Sicyone^h Cirrham versus nauigarent, me-
 dio in cursu obliquo ortoⁱ Iapyge eversa nauis perierunt,
 Di. Rectè factū. At nos quum esse mus in uita, nihil eiusmodi
 alter

Mærichum vicissim Aristæas,
 siquidem ipse prior è uita de-
 cederet. Haec igitur quum es-
 senti in tabulis scripta, illi in-
 ter sese captabant, & alter
 alterum adulationibus obse-
 quijsq; superare contendebat.
 Porro diuini, haud scio va-
 trum ex astris id quod futu-
 rum sit coniectantes, an som-
 nijs, quemadmodum^d Chal-
 dai faciunt: quin & Py-
 thius ipse, nunc Aristeam vi-
 ctorem fore pronuntiabat,
 nunc Mærichum: f ac trui-
 na quidem interim ad hunc,
 interim ad illum propende-
 bat. Di. Quid igitur tan-
 dem euēnit? nam audire
 est operæ precium, Crates.
 CRAT. Eodem die moriui
 tates ad Eunomium ac Thra-
 syeum deuenerunt, quo-
 rum uterque cognatus illis
 erat: atqui de his nihil præ-
 dixerant diuini, futurum ut
 tale quippiam accideret.

ἔργου, ὅθεν περὶ ἀλλήλων οὐτε
 πώποτε ἐξέμειν Ἀντιοθήνῃ
 ἀρθανῆρ, ὡς κληρονομίαι
 μι τῆς βακτηρίας αὐτῶ: ἔχον
 δὲ πάνν καρτιρᾶν, ἢ κω-
 τίνε ποιησάμεν. οὐτε, οἰ-
 μαί, σὺ ὦ Κράτης ἐπιθύμεις
 κληρονομίᾳ ἀρθανόντ. ἢ
 μῶ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖ-
 θον καὶ τὴν σίτην, χοίνας
 δὺο θέρμων ἔχουσαν Κρ. ἔδερ
 γάρ μοι τῶτων ἔδει, ἀπ' ἔδ
 Γί, ὦ Διογένη. ἢ ἀπ' ἐχλῶ,
 σὺ τε Ἀντιοθῆνης κληρονό-
 μησης, καὶ ἐγὼ σὺ, πολλῶ μά-
 ζω ἢ σμινότρα τῆς Περσῶν
 ἀρχῆς. Δι. τίνα ταῦτα φῆς;
 Κρά. ἑφίαν, αὐτάρκεια, ἀε-
 ληταίαν, παρρησίαν, ἰλευθε-
 εία. Δι. νῦν Δία μέμνημαι
 τῶτον δαδ' ἐξάμεν. τὸν
 πλῆθον παρ' Ἀντιοθῆνης καὶ
 Γί. ἔτι πλάω καταλιπὼν.
 Κρά. ἀπ' οἱ ἄλλοι ἡμέτερον
 τῶν τοιούτων λιτημάτων,
 καὶ ἔδλῃς ἰθιράπων ἡμᾶς,
 κληρονομί-

ΔΙΟΓ. Per Iouem memini me in istiusmodi opum ha-
 reditatem Antistheni successisse, tibiq; eas longè etiam
 maiores reliquisse. CRAT. Verùm reliqui mortales hoc
 possessionum genus aspernabantur, neq; quisquā nos ob spem

κληρονομίαν προσδοκῶν.
 ἰς δὲ τὰ χροῖον πάπτων ἐ-
 βλήκον. Δι. ἀκότας ἢ ἔρ-
 ἔχον ἔνθα ἀλέξανδρὸ τὰ βιαῖ-
 τα παρ' ἡμῶν, διερρήκον
 τὸν πῶ τρυφῆς, καθάπερ τὰ
 βιβρά τῶν βαλαντίων. ὡσε-
 ἔμποτ, καὶ ἰμάτιοι τῆς αὐ-
 τὸς ἢ βφίαρ, ἢ παρρησίαρ,
 ἢ ἀλύθειαρ, ἐξέπιπτον ἐνδύς,
 καὶ διέρρεα, τῷ πωθμῆσι
 πῆγαν οὐ δισαμῆσου, οἶον
 τι πάσχοισιν αὐτῷ Δαναοῦ
 αὐτὰ παρθεῖσι, ἰς τὸν τετυ-
 πμῆσον πῆθον ἰπαντλοῦ-
 σαι. τὸ δὲ χροῖον ὀδοῦσι
 καὶ ὄνξι. καὶ πάσθμῆσιν
 νη ἐφύλασσον. Κρά ἐκοῦρ
 ἡμῆς μὲν ἐξορῶν λιγυτάθρα
 τὸν πλοῦτον, οἱ δὲ ὀδοῦρ ἡ-
 ξοῖσι νομιζόντων, καὶ τῷ τῶν ἄ-
 χρι τὸ πορθμῆως.

potiundæ hereditatis obse-
 quijs captabat, sed ad au-
 rum omnes intendebant o-
 culos. DIO. Nec iniuria,
 neq; enim habebant quo sa-
 cultates eiusmodi à nobis
 traditas acciperent: quippe
 rimosi iam, vitiatiq; delictijs,
 non aliter quàm vasa carie
 putria. Quo fit, ut si quan-
 do quis in illos infundat
 vel sapientiam, vel liberta-
 tem, vel veritatem, effluat
 illicò perstilletq; , fundo,
 quod immissum est contine-
 re non valente: cuiusmodi
 quiddam ὅταν Danaï filia-
 bus aiunt accidere, dum in
 dolium pertusum haustam
 aquam important: at ἡ-
 dem aurum dentibus ὅ-
 nguibus, omniq; vi ser-
 uabant. CRAT. Proinz

de nos hic quoque nostras possidebimus opes: illi simul atque
 huc venerint, obolum dumtaxat secum ferent:
 at ne hunc quidem ulterius quàm
 ad portitorem.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a MOPRICHYM.] *Marichus & Arifteas duarum sororum filij, & annis aequales fuere, & facti sunt lupi frustrabianes, quoniam re multum sperata, multumq; appetita, frustrati discedunt. Tales testamentorum captatores & heredipete, quiq; duntaxat obsequijs & adulationibus aucupantur, ut testamento misceantur, prouerbio vulgares dicuntur.* b Corintho.] *Hac Graecarum omnium urbium clarissima fuit, à Corinθο Marathoais, siue (ut alij volūt) Pelopis filio, qui eam euerfam inſtaurauit. Cùm autē Ephyre diceretur, cenſetur inter Achaiae vrbes ferè in medio Isthmi Peloponneſiaci ſita. Graeci vocant Isthmos angustias, quibus à peninſula ad continentē eſt aditus. Vide argumentum prioris ad Corinthios epiſtolae Pauli, per Eraſmum n. ſtrum.* c Homericum.] *Huius eiſdem Homeri hoc Iliad. 2. non d. ſimile eſt:*

Τὸ μὲν δ' αὖτις ἠὲ γέλευε βαδίζοντες ἄλλοι. Id eſt,
Aut morete Picete, aut interſice Bellerophonem,
d Chaldaei.] *Aſſyriorum magi, ex gentis vocabulo dicti ſunt, qui diurna ſiderum obſervatione ſcientiam putantur effeciſſe, ut praedici poſſet, quid cuiq; euenturum, & quo quiſq; faſto natus eſſet e Pythius.] Apollinis cognomen, à Pythone ſerpente inditum, quē ſaguis ſuis adhuc puer dicitur interemiſſe. f Trutina.] *aequilibrium.* g Sicyone.] *Ex eſt urbs Achaiae, non procul à Corintho.* h Cirrham.] *Phocidis oppidum, ad radicem Parnaſi montis eregione Sicyonis. Ibi Apollo religioſiſſimè colebatur. Hinc Cirrheus à Senecà in Hercule dicitur, i Iapyge.] vento ab occaſu ſolſtitiali ſpirante, qui & Caurus dicitur commodiſſimus ex Italia in Graeciam nauigantibus. k Lupini.] *Eius uilitatem noſter Lucianus notat, De mercede ſeruientibus cùm rogat: Num uſque ad eò defueris lupini & aquae fontana copia, ut in eam ſeſe conijceret ſeruitutem. Leguminis genus omnium amariffimum, de quo nos in Charonte & Menippo. l Chencices.] *χελιζ. Attica menſura pro auidis, maximè cibo diurno, cuius capacitas eſt ſeſquiſextarius, unde Pythagorae dictum eſt: Chencici ne inſidias****

in Danai filiabus.] *Notiss ma est fabula puellarum Danaidum, quæ ob sponfos necatos, has pœnas apud inferos dare dicuntur, ut situlis perstillatibus aquam hauriant, atq; in dolium item pertusum infundant, gravi nimirum, sed inuili labore. Cuius fabule mentionem facit idem Lucianus in Timone, & in Hermotimo. Affuit enim dum exhauritur negocium, laborq; & contra sit, atq; in Danaidum dolio. Rursus de Dipfadibus memini; etiam Horatius in Odibus: Et inane lymphæ*

Dolium fundo pereuntis imo.

Item Tibullus.

Et Danai proles Veneris quæ numina læsit,
In caua letheas dolia portat a quas.

IO ANNIS SAMBVCI

ANNOTATIONES.

ἐκζητησὶς rursus de heredipetis.

Est nimium cecis natura immersa tenebris,

Hinc rebus tantum diuitijsq; studet.

Non durat multū tamen hæc: nam cuncta caduca

Sola manet virtus, nescia (crede) mori.

MOERICHYM.] *Propositio ἡ Ζητησις ἐστὶ τῆς ἐκζητησὶς, de Mericho. Cuius consobrini.] Eius consobrini, αἰε-
Vios. Cuius rei gratia.] Inuestigatio, & expositio cause. He-
reditatis causa.] διῳσις. lamq; testat enia.] τὴν ἡγεμονίαν.
Aristeam omnium rerum.] Verba testamentorum. Hac
igitur.] conclusio, τὴν μίσην. Porro diuini.] Coniectura de
fueris rebus, ex astris & somnijs, Chaldaei coniectores. Ac tru-
tina.] ὀφθαλμοί. Quid igitur.] τὴν ἐπιφάνειαν. Eodem die
mortui.] τὴν ἐπιφάνειαν ἡ ἐπιφάνειαν. Nihil prædixerant.]
Notat astrologos & coniectores. Eueris naui perierunt.]
Genus mortis, Rectè factum.] ἐπιφάνειος. Neq; enim ego.]
Dixi rediuntur in navigationem. Deinde ego.] ἐπιφάνειος.
Quæ nam sunt.] ἡ ἐπιφάνειος. Verum reiqui.] Comparatio.
Nec iniuria.] ἐπιφάνειος. Quippe rimosi iam.] ἀπτολογία.
Quod fit.] ἡ ἐπιφάνειος. Quando quis.] A simili.] Fundo
quod immisum. Ab effectu manet in similitudine.] Cuius-
modi quiddam.] Ab exemplo, Proinde nos hic.] Epilo-
gus ex collatione.*

A R

ARGVMENTVM.

Hic Hannibalem, Scipionem & Alexandrum apud inferos in certamen glorię rerum gestarum disputantes, ludens introduxit, vt videatur pares quodammodo eos fuisse velle sentire. In Alexandro magno, Hannibale, Scipione, & plerisq; alijs ingentia vitia cum magnis virtutibus certauerunt. vnde Plato; αἰ μὲν γὰρ, inquit, Φύσῃς μεγάλαις ἐπιφέρουσι καὶ τὰς κακίας.

AΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝ. LVCΙΑΝΙ
νός, Μίμω & Σουππίανος, Scipio.

P. Virunio interprete.

Interlocutores: Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

ALEXANDER.

ΕΜὲ δὲ περικριθᾶσαι, ὡς Λίβυ: ἀμείνων γὰρ ἄμι. ΑΝ. ὁ μὲν σου, ἀπ' ἐμῆ. ΑΛ. ὑπὲρ ὁ Μίμωσ δικασάτω. ΜΙ. τί ποτ' εἶσι; ΑΛ. οὐτ' ἄν' αὐτίκας ὁ Κρηθρόνι, ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙ. νῦν δὲ ἐνδοξοὶ καὶ ἀμφοτέρω. ἀλλὰ πρὶ τίν' ὑμῶν ἢ ἐπί; ΑΛ. πρὶ περὶ κακίας, φησὶ δὲ οὗτος ἀμείνων καὶ κατὰ κράτος τῶν ἐμῶν ἐγὼ δὲ ὡς πρὸς ἅπαντας ἴσθαι, οὐχὶ τὸ ἐν μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν ὅσων

Libyce, me decet præponi. melior equidem sum. ΗΛ. Imò verò me. ALEX. Iudicet ergo Mimos, qui semper iustissimus iudex est habitus. MIN. Quis es tu? ALEX. Hic est Hannibal Carthaginensis: ego autem Alexander Philippi regis filius. MIN. Per Iouem, utriq; gloriosi. Sed qua de re vobis altercatio est? ALEX. De præstantia: dicit enim is sese meliorem quam ego ducem exercitus fuisse: ego verò quemadmodum omnes sciunt, nõ hoc solũ, sed omnib; ferme q ante meã ατατὴν fũε=

πῶ ἰμῶ φημί Λιβυκῶν τὰ
 πολεμια. Μί. οὐδ' ἐν μέρε
 ἰκατέρῃ ἄποστα, αὐ δὲ πρῶ-
 τῷ ὁ Λίβυς λίγυ. Αἰ. ἐν
 πρῶτῷ, ὃ Μίνως, ἀνάμω,
 ὅτι ἐν ταῦθα καὶ τῶ Εἰσολ-
 εια φανερὸν ἐξέμαθον, ὡς ἔ-
 σι ταῦτε πῶτε οὐτ' ἐν ἰν-
 καστῷ μου φημί δὲ τῶ βού μᾶ-
 λωτε ἰπείως ἀξίως ἐν, ὅσοι, τὸ
 μνηστὴν ἐξ ἀρχῆς ὄντων, ὅμως
 καὶ μέγα προσηλώθη, δὲ
 αὐτῶν δωδεκάμην τε σφιδαν-
 νόμοι, καὶ ἄξιοι δόξαρον
 ἀρχῆς. ἐν ἃ γὰρ μετ' ὀλίγων
 ἐξορμήσας ἐς τὴν ἰβηρίαν, τὰ
 πρῶτον ὑπεβῆ ἄρ' ὡς ἀδελ-
 φῶ, μεγίστην ἠξιώσθη, αἴετ' ἔ-
 πεισθῆς. καὶ τὸς γὰρ Κελτίβη-
 ρας ἴλην, καὶ Γαλατ' ἐκρά-
 τησεν, ἔ Βοσπίων, καὶ τὰ μέγα-
 λα ὄρη ὑπεβῆς, τὰ πρὶ τὸν
 Ηεδιανὸν, ἀπώσας ἰσχυρο-
 μων, καὶ ἀνασάτους ἰποικῆ-
 ῶσάστας πόλεως. καὶ τὴν πρὶ
 Δυτικὴν ἰταλίαν ἐκράσάμω,
 καὶ μέγιστῶν προασέων τῆς
 προήχουσης πόλεως ἦλθον.

re, in re militari praestantio-
 rem me esse affirmo. ΜΙΝ.
 Dicat ergo vicisime
 pro virili: tu verò, ὁ Libyce,
 prius loquaris. ΗΑΝ. V-
 num hoc me iuvat, quòd
 hic sermonem Græcum di-
 dicerim, ut neque etiam hac
 in re Alexander me superet.
 Porro illos maxime laudis
 dignos puto, qui quum
 parvi à principia fuère,
 propria virtute ad magnam
 gloriam euasère: poten-
 tioresque per se ipsi facti,
 principatu digni habui.

Ego igitur cum paucis qui-
 busdam Hispaniam pris-
 mum inuadens, quum sub-
 conſul essem fratri addi-
 tus, maximis rebus idone-
 us atque optimus iudicatus,
 ibi tum^d Celtiberos cepi, at-
 que Gallos ipsos deuici: et
 quum^e magnos mōtes trans-
 migraſsem, omnem^f Eria-
 danum transcurri, multas-
 que ciuitates eueri, et
 planam Italiam subiuga-
 ui, et usque ad subur-
 bia Romæ grassatus sum, totisq; vno die 8 Romanos cecidi,
 et eorum.

καὶ τοῦτοι ἀπέστησαν μίαι
 ἡμίρας, ὡς τὸς διακλυθίους
 αὐτῶν μηδὲμοις ἀφικησά-
 σαι, καὶ τὸς ποταμὸς γερυρῶ-
 σαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πω-
 τα ἔπραξα, ὅτι Ἀμμων^Θ ἦδε
 ὄνομα λόμω^Θ, ὅτι θεὸς ἔναι
 προσποιούμεν^Θ, ἠ' ἔνδονια τῆς
 μητρὸς διεξίω^Θ, ἀπ' ἀνθρω-
 π^Θ ἐν ὁμοιογῶν, σφαιροῖς
 τὸς τοῖς σωτηρίοις ἀντιξεί-
 ταίω^Θ, καὶ σφαιροῖς
 τοῖς μαχηματοῖς συμπα-
 χίω^Θ, ὃ Μυδούς καὶ Ἀρ-
 μενίους καταχωνίσω^Θ ὡς
 σοφώεντας, πρὶν διακην-
 τινά, καὶ τῶν ἑλμύωντι πα-
 ραδιδόντας ὁδὸν πῶν νικῶ.
 Ἀλέξανδρ^Θ δ', παρῶσαν
 ἀρχὴν πρῶτα δῶν, ἠνέξω,
 καὶ παρασπῶν ἐξέτασι, γυ-
 σαίω^Θ τῆ τῆς τῆς ὀρμῆ.
 ἐπέδ' οὖν ἐνίγησέ τε, καὶ
 τὸν ἀνέθρον ἐκένον Δρῆον
 ἐρυσσῶν καὶ Ἀρβύλοισι ἐκπο-
 τησῶν, ἀπὸ τῶν πατρῶων,
 προσκινῶσαι ἡξίον. καὶ δια-
 ταν πῶν Μυδικῶν μετε-
 διήτησῶν ἑαυτῶν, καὶ ἐμια-
 φῶνα ἐν τοῖς συμποσίοις τὸς
 φῶν, καὶ σωτηρίων ἐνὶ θανάτῳ.

ut eorum annulos modijs
 mensurari oportuerit, & ex
 cadaueribus pontes flumini-
 bus fecerim. Atq; hæc om-
 nia peregi nec ^h Ammonis
 diſus filius, neq; Deum me
 fingens, aut matriſ inſomnia
 narrans: sed me hominem fa-
 tebar, pugnabamq; contra
 duces magna prudentia, cō-
 tra milites magna audacia
 atque fortitudine præditos:
 nō aduersus ⁱ Medos, aut Ar-
 menios, qui antequam quif-
 piam ſequatur fugiunt, &
 facile cuiuſ audenti victo-
 riam tradunt. Alexander ve-
 rō ^k regni patris ſucceſſor, &
 id fortunæ quodam impetu
 ampliuiſ: qui quum deuictō
 miſero illo ^l Dario apud Iſ-
 ſum & Arbelaſ victoriam
 cepit, antiquam ex patre cō-
 ſuetudinem omittens, adora-
 ri ſeſe voluit, ſeſeque ad Me-
 dorum delicias inuitari li-
 benter tulit: atque ^m in con-
 uuijs amicos interemit, in-
 terficienſibꝫque auxilium
 tulit. Ego autem patriæ do-

ἠρίδῳ, καὶ ἰπείδῳ μετρίως
 πῶς, τῶν πολέμιων μεγάλῳ
 σὺν ἰπταλονόεντων ἢ Λι-
 βύης, ταχέως ἰπικῶς, καὶ ἰ-
 διαότων ἰμαυτῶν ὑπὸ σκορῶ, ἢ
 καταδικασθῆς, λίγῃ καὶ ὠ-
 νημόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ
 ταῦτ' ἔπραξα, βάρβρῳ ὄν,
 ἢ ἀπαίδωτῳ παλαιῆς τῆς
 Ἑλληνικῆς. καὶ ὅτε Ομηροῦ,
 ἄσπερ οὐδὲς, ἐρραφῶδῶς, ἔτε
 ἰπ' Ἀεσότηλα ἔβωσις παρ-
 δουθῆς, μόνῃ δὲ τῇ φθορᾷ ἀγα-
 θῆ χειρῶν ἔσται, ταῦτά ὄν, ἃ
 ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φη-
 μὶ ἂν. ἃ δ' ἔστι καλίων ὄν-
 σί, διότι ἑσθλῶν ἰμαυτῶν λι-
 φαντῶν διεδίδω, Μακεδόν-
 ῶν ἴσως καὶ ταῦτα σιμων. οὐ
 κὼν δὲ τ' ἀμείνων δόξα
 ἂν γυναικῶν ἢ στρατηγῶν ἀν-
 δρῶν, τῇ γυνάμῃ πλιον, ἢ πρὸ τῆ
 τύχῃ κερήμενός. Μῖν. ὁ μὲν
 ἔρμηνον ἔκ ἀγγλῆ τὸν νότον,
 ὅδ' ὡς Λίβω ἀπὸς λῶ, ἢ πρ
 αὐτῶ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλεξάνδρῳ, τί
 πῶς ταῦτα φῆς; Ἀλ. ἔχελῶ
 μὲν, ὦ Μίνω, μὴ δὲν πῶς ἂν
 ἔρα ἔτω θρασυῖ. ἰκανὴ γὰρ ἢ
 φῆμῃ

Minos, homini adeò temerario nihil respòdere. Sola enim te
 fama

minatus sum: quæ quum me
 renocaret, hostium magna
 classe aduersus Libyam naz
 uigante, parui, continuoq;
 me hominem priuatum de-
 di & damnatus equo ani-
 mo rem tuli. Atque hæc egi
 " barbarus " cum essem, o-
 mnisq; Græcorum discipline
 expers: & neq; Homerum,
 ut hic, edidici, nec Aristos-
 tele sophista magistro eru-
 dius fui, sed solum mea na-
 tura optima sum usus. Hæc
 sunt quibus me meliorem A-
 lexandro esse puo. Si verò
 ea causa mihi hic preferen-
 dus est, quòd caput diade-
 mate ornauerit, id decorum
 forsan apud Macedones est:
 non tamen ob id præstantior
 hic videri debet generoso
 duce, & viro qui mentis sen-
 tentia magis quàm fortuna
 est usus: MIN. Hic certè
 orationè neq; ingenerosam,
 neque ut Libycum decebat,
 dixit: tu verò Alexander
 quid ad hæc inquis? A-
 LEX. Oportet quidem, &

φημι διδασξαι σε, οἱ ὅτι μὴ
 ἰσθ βασιλεὺς, οἱ ὅτι δὲ οὐ
 τὸ λυσις ἔφη. ὁ μὲν δὲ
 ὄρα. εἰ κατ' ὄλιγον αὐτῷ
 διδάξαι, ὅς ἐστι ὅτι
 πρὸς ἐπὶ τὰ πρόματα,
 καὶ πῶς ἀρχὴν τετραμύ-
 ρου κατὰ σπονδὴν, καὶ τὸν πο-
 νείας τῷ πατρὶ μετῆλθον,
 καταφοβήσας τῷ Εὐαδία
 τῆ Οὐβιάων ἀπολεία, στρα-
 τηγὸς ἦ αὐτῶν χερσὸν ἡ-
 θείας. οὐκ ἤξιον τῷ Μακί-
 δόνων ἀρχὴν πρὸς ἑσέως, ἀ-
 γαστῶν ἀρχὴν ὀπίσσω ὁ πα-
 τὴρ κατέλιπε, ἀπὸ πάσας
 ἔσπονδῆς τῷ γένει. καὶ δε-
 νόμῳ, ἡγεσάμην, εἰ μὴ ἀ-
 πάντων κρατίσσαιμι, ὄλιγους
 ἀγαθῶν, ἰσθβαλον ἰς τῷ Ασί-
 αμ, ἢ ἰσθίτε Γρανικῶν ἐκπα-
 τισθὲ μετὰ μὲν καὶ τῷ
 Λυδίαμ παδῶν ἢ ἰωνίαμ καὶ
 Φρυγίαμ, καὶ ὅλας τὰ ἐμ πο-
 σίμ ἀγαθῶν, ἢ ἡθροῖ-
 πῆσσον, ἔνθα Δραῖ ὅτι
 μαν. μετὰ δὲ ποταμῶν στρα-
 τῶν ἀγαθῶν, ἢ τὸ ἀπὸ τῶν, ὃ Μί-
 νως, ἡμῶν ἴσθ ἕσως ἡμῶν
 κηρὸς ἐπὶ μίαις ἡμέρας κα-
 τέπαιψα. φησὶ γοῦν ὁ πορθε-
 μινε,

fama satis edocere potest,
 qualis hic latro habitus fue-
 rit. Aduerte tamen an parum
 ipsum superauerim, qui cum
 adolescens adhuc essem, rem
 aggressus, regnum obtinui,
 & de patris mei interempto-
 ribus supplicium sumpsi. At
 quū p̄ Thebas subuertissem,
 toti Græciæ terror fui, ab ea
 dux elelus. Neque dignum
 putavi, Macedonum regno
 me contentum esse, quod pa-
 ter reliquerat: sed totum
 terrarum orbem sibi: du-
 rum ἔπιπυαν, nisi retum o-
 mnium dominus essem, pau-
 eos quosdam mecum agens,
 in Asiam exercitum tradu-
 xi, & apud ῥ Granicum
 magna pugna vici: Lydiam,
 s̄ Ioniam, & Phrygiam cepi.
 Et tandem quæcunque
 transferam subiugans, ve-
 ni ad Issum, vbi Darius
 me expectabat, infinitos
 exercitus secum agens. Post-
 hæc, ὁ Minos, vos ipsi
 scitis quot ad vos vno die
 mortuos miserim. Dieit
 enim Charon, tunc si-
 bi scia.

αὐτός, μὴ ἀρκεῖσαι αὐτὸς τὸς
 τε τὸ σκάφῳ, ἀλλὰ σχεδίας
 διαπηξάμενος, τὸς παπῶν
 αὐτῶν διαπλεύσαι, καὶ ταῦ-
 τα δ' ἐπρατίον, αὐτὸς περικυ-
 λωθῶν, καὶ τιτρώσκεισθαι
 ἀξιώσθαι, καὶ ἵνα σοὶ μὴ τὰ ἐν
 Τύρῳ, μὴ δὲ τὰ ἐν Ἀρβί-
 νοῖς διηγέσθαι, ἀλλὰ καὶ
 μέγας ἡδῶν ἕλθορ, καὶ τὸν
 Ωκεανόν, ὅρον ἰσομοσάμω
 τῆς ἀρχῆς, καὶ τὸς ἐλεφαντας
 αὐτῶν ἴλιον, καὶ Πύρον ἰ-
 χαρσοσάμω. καὶ Σκιδδας δ',
 οὐκ ἀκαταφρονήτος ἀνδρας,
 ἔπρθε τὸν Ταναῖον, ἰνικυ-
 ῶ μὲν ἰππομαχίᾳ, καὶ τὸς
 φίλους ἰπποῖν, καὶ τοὺς ἰχ-
 θήρους ἡμωσάμω. εἰ δὲ καὶ
 θεὸς ἰδούσῳ τοῖς ἀνθρώ-
 ποῖς, συγγνωστοὶ κύνιοι, παρὰ
 τὸ μέγιστον τῶν πραγμά-
 των, καὶ τοιούτων τι πισώ-
 σεντος περὶ ἐμῶ. τὸ δ' ἔν τε-
 λουτῶν, ἐγὼ καὶ βασιδῶν
 ἀπέθανον: οὐτ' ἔν ἐν φυ-
 γῇ, παρὰ Προσία τῶ Βιθωῶ,
 καθ' ἑαυτὸν ἄξιον: ἴω, πανου-
 ρότατον καὶ ὠμότατον ὄντα.
 ἴω δὲ ἰκροστικῶν ἰτα-
 λῶν, ἐγὼ λέγειν. ἔτι δὲ ἰσχυ-
 ἀλλὰ

bi scapham non suffecisse ;
 sed raiibus composuis illo-
 rum plerosq; se transportas-
 se. Atque hæc confeci me-
 ipsum periculis opponens,
 & in pugna vulnerari non
 timens. Et ut quæ apud
 Tyrum & Arbelas gesta
 sunt, omitam, usque ad
 Indos veni; atq; Oceanum
 mei regni terminum feci, &
 illorum hominum elephan-
 tes cepi, ac Y Porum capti-
 uum abduxi. Scythas verò
 homines certè non spernens,
 Tanaim transiens, ma-
 gna equitum pugna vici :
 ac amicos meos remuneravi,
 inimicos autem vltus sum.
 Si verò Deus hominibus vi-
 debar, parcendum illis erat.
 Nam rerum magnitudine,
 ut tale aliquid de me cre-
 derent, inducti sunt. A Tan-
 dem mors me regem occu-
 pavit. Hic autem Hanni-
 bal apud Prusiam Bithy-
 nia exulavit, ut crudelissi-
 mo & pestimo homini cons-
 ueniens erat. Nam quo pacto
 Italos vicit, omitto dicere:
 nam

ἔμα πονηρία καὶ ἀπιστία καὶ
 ἄλογοι. νόμιμον ἢ ἠπεφάνης
 ἔδωκεν, ἵνα δὲ μοι ἀνείδιον τῶν
 προφῶν, ἐκκλήσθαι μοι δοκεῖ
 οἷα ποῖα ἐν Καπυῖ, ἰταύρου
 σιωδῶν, καὶ τὸς ἦ ποδῆμα καὶ
 ρὸς ὁ θαυμάσιος καθύδυνα-
 θῶν, ἐγὼ ἢ, ἃ μὴ μικρὰ τὰ ἐ-
 σπείρα δόξας, ἐπὶ τῶν ἐο μά-
 λων ἄρμυσα, σὶ ἀνρίξα ἔπρα-
 ξα, Ἰταλῶν ἀναματι να-
 βῶν, καὶ Λιβύων, καὶ τὰ μί-
 χει Γαλαρῶν παροῦσιν ;
 ἀπὸ ἐπ' ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι
 ἐπ' αὐτῶν, ἐποπύοντα ἴδην, καὶ
 ἀποπύοντα ἴδην. ἀρη-
 να, σὺ ἢ, ὁ Μίνως ἀνασεῖνα-
 υὰ ἦρ' ἀπ' ὀπλοῦν καὶ ταῦτα.
 Σκ. μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ
 ἐμοῦ ἀκουσῶς. Μί. τίς ἦρ' ἔ-
 ὄβελτισε; ἢ πόθεν ἂν ἱρῆς ;
 Σκ. Ἰταλιῶν Σκηπίων, στρα-
 τῆς, ὁ καθύδων Κρηθῶν, καὶ
 ἡ ἱερῆστας Λιβύων μεγάλαις
 μάχαις. Μί. τί ἔρ καὶ σὺ ἱρῆς ;

Σκ. ἄλλο

Minos iudica. nam & hæc è multis protulisse satis est.
 SCI. Non, nisi me quoq; prius audias, ὁ Minos. MIN. Quis
 tu, vir optime, es, aut vnde, quod hisce claris ducib. te conferre
 audes? SCI. Scipio Romanus, q. Carthagine deleui, C. & Afros
 nullis magnis prælijs deuiçi. MIN. Quid igitur & tu dicis?

SCIP.

nam non virtute, sed malitia
 atq; perfidia & doli id per-
 egit, nunquam aut alicuius
 claritudinis aut iusti me-
 mor. Sed quoniam quod de-
 liciosè vixerim, vituperavit,
 oblitus mihi videtur eorum
 quæ apud Capuam admise-
 rit. Ibi enim mulieribus de-
 dius fuit, & voluptatibus,
 vir isse mirabilis, belli ge-
 rendi occasiones prodidit.
 Ego verò nisi ea qua sub
 Occidente sunt, parua qui-
 dem putans, versus Orientem
 me impulissim, quidnam a-
 deo magni perfecissim? Quæ
 Italiam ab sq; sanguine cape-
 re, ac Libyam, omnemq; eam
 oram B vsq; ad Gades, sub po-
 testatem redigere facile po-
 tuissim? Sed hæc ego tanta
 contentione digna non puta-
 ui, præsertim iam antea illis
 percussis, ac dominum me a-
 gnoscantibus. Dixi. Tu verò

Σκ. Ἀλέξανδρον ἢ ἡλιον εἶναι,
 ἢ δ' Ἀννίβη ἀμείνωρον, ὅς ἐστι
 διαξανακίσας αὐτόν, καὶ ἐν-
 γὰρ κατ' ἀναγκάσας ἡττώσας.
 πῶς δ' ἢ ἀναίσιχον ὄν-
 τος, ὅς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀ-
 μείνωταί, ὃ δὲ Σκυπίων ἐ-
 γὼ, ὁ ὑψηλὸς αὐτόν, παρα-
 βολιζομένη ἀξίῳ; Μι. νῦν Δι'
 ἐνυπόμονα φῆς, ὃ Σκυπίων,
 ὡς πρῶτος μὴ κηλεύσῃς Ἀ-
 λέξανδρον, μὲν αὐτόν δ' οὐ,
 εἶτα ἂν δοκῇ, ἢ ἢ Ἀννίβη,
 ὃ δὲ οὗτος ἐν κατὰ φρόνῃς
 τ' ὄν.

SCIP. Alexandro quidem
 minorem esse me, Hannibal
 le autem praestantiorē, ut
 qui ipsum persecutus fuerim,
 & ad urbem fugam compul-
 lerim. Quomodo igitur non
 impudens iste videatur, qui
 cum Alexandro sese compa-
 ret, cui ne ipse quidem Scis-
 pio, qui istum devici, com-
 parare me ausim? MIN.
 Per Iovem æqua dicitis Scis-
 pio: quapropter primus qui-
 dem iudicetur Alexander;
 deinde post illum tu: atq; tu,
 si placet, tertius hic Hanni-

bal, quippe qui nec ipse contemnendus existat.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

O' Lybicæ.] Lybicæ adiectionem à Libya tertia parte to-
 tius orbis, quam & Africam dicimus, unde Libs ventus stat.
 Annibalem autem Carthaginensium ducem Amilcaris filium
 Libycum vocat. b Minos.] Apud inferos animarum iu-
 dex. c Vicissim.] ἐν μέρει. i. κείνων, seorsim aut vicissim.
 d Celtiberos.] Ad Iberiam Hispaniæ fluvium populos,
 e Magnos montes.] In Alpibus occurrentem sibi Titum
 Sempronium consulem apud Trebiam profugavit. Flaminium
 confudit ad Trasimeniæ lacum cæsis 15000. Romanorum. Liv.
 4. Eur. 3. f Eridanum.] Ita iæ fluvium è Vesulo monte in
 mare Adriaticum influentem, qui hodie dicitur Padus, omnium
 fluviorum maximus. g Romanos cecidi.] Præter illos ad
 Trasimenium, ad Cannas, ad quadraginta millia perditum, & duo
 millia

millia supra septingentos equites, caesa dicuntur. h Ammonis
dictus filius.] Alexander Macedo Iouis Ammonis filius fa-
bulose creditus, de quo in sequenti Dialogo Diog. & Alexandri.
i Medos aut Armenios.] Populi sunt Asiae à Media &
Armenia regionibus, de quibus post in Dial. Philip. & Alex.
k Regni patris successor.] Philippi Macedonum regis. Di-
centibus autem pueris Alexandro: Hæc omnia tibi parat pater.
Quid profuerit, inquit Alexander. si multa possidens agam ni-
hil? l Dario.] Darium Persarum regem subegit. m In con-
uiujs amicos interemit.] Clytium, Callisthenem, & alios.
n Barbarus cum essem.] Hic colligere licet, omnes gentes
præter Græcos olim barbaros fuisse habitos. o Neque Home-
rum edidici.] Aded delectatus est Homero, vt illum ad ver-
bum edidicerit, ac dormiens etiam cervicale suppositum ha-
eret. p Thebas quum subuertissem.] Thebanos vicis ac
vendidit. Diod. Iustin. Plutarch. q Totum terrarum orbem
situi.] Cum Anaxagoram audisset differentem, innumera-
biles Mundos esse, illachrymasse dicitur, addens, annon videor
merito flere, qui cum Mundi sint innumerabiles, nos nondum
vnius domini facti sumus. r Granicum.] Granicus Bishy-
niæ fluius, illa pugna nobilis, in qua sexcenta millia Persarum
caesa fugataq; sunt ab Alexandri exercitu non maiori triginta
millibus pedum, & equitum millibus quatuor & quingentis.
s Ioniam.] Asiae minoris regionem vs Phrygia. t Tyrum.]
Qui in mari rubro fuit. Plin. l. 5. c. 19. Diod. l. 17. Cæc. libr. 4.
u Ad Indos veni.] Orientalis regionis populos. Quorum In-
dia quinq; millia oppidorū fuit, & elephantis abundat. x Occa-
num.] Oceani nomine proprie intelligitur vastissimū illud ma-
re, quo vniversus ambiatur orbis terrarum. y Porum.] Indice
regem mire proceritatis, à suorum postea dolo interemp. ss.
z Tanaim transiens.] Scythiæ fluium, Asiam ab Europa
diuidentem. A Tandem me regem mors occupauit.] A
Pyrro occisum. B Vsq; ad Gades.] Insulas, vltra finem
Betiæ provincia, & in extremo nostri orbis versus occidentem,
vbi Europa ab Africa dirimitur. C Afros.] Scipio nihil è
tanis victorij, & hostium spolijs, ingrata patria cedens, quam
Africani cognomen retulit.

IO ANNIS S A M B V C I
ANNOTATIONES.

Αγωνιστῆς, ἢ ἐριστικῆς ἀεὶ τ' ἀσκήσεως, καὶ αἰσὴ
πρωτοκλισίας.

Hi tres contendunt præstantes robore quondam,
Præferri nullus vult al. ūmve sibi.

Tristis decernit Minos, & iurgia soluit,

Certo constituens ordine quemq; loco.

O' LIBYCE.] In iūm contentionis, cuius arbitrum Mi-
noën constituunt. Imò verò me.] ἐξέτασις τῆ διακρίσεως. Lu-
dicer ergo Minos.] ἐπαρῶ καὶ διάσκεψας τ' ἐξείδῶ. De
præstanti a.] Expositio rei. Ego verò quemadmodum.]
ἡρώτης αἰσὴ πρωτοκλισίας. Dicat ergo.] ἀετῶσις. Vnum
hoc me iuvat.] Hannibalis ἡρωτικῆς, πρῶτον quòd lingue
Græcæ peritus sit. Porò illos maxime.] Maior γυναικῆ.
Ego igitur cum paucis.] ἀποσυλλογισμὸς τ' ἐλάττω. ἀπο-
πέσεις κατ' ἀπαξιόμνησιν τ' περὶ αἰσῶν ἐν δόξῳ τ' ἀντιῶν. Quæ
hæc omnia.] αἰσῶσις rerum à se gestarum, quas propria sibi
vendicat. Non aduersus.] Comparatio.] Alexander.]
ἀντιπρόδοσις, id est, altera contentionis pars, cum extenuatione
rerum ab Alexandro gestarum, & vituperatione personæ eius.
Ego autem.] Redir ad suam personam. Libyam nauigan-
te.] Minor propositio. Atque hæc egi.] αἰσῶν ποινῆς con-
tinens αἰσῶν καὶ ἀντιπρόδοσιν. Hæc sunt.] Conclusio. Si verò.]
Occupatio. Id decorum. ἢ λόγος. Hic ceterè orationem.]
Index ἐπιπέσει laudat orationem Hannibalis, & rogat senten-
tiam Alexandri. Oportet quidem.] Exorditur à crimina-
tione aduersarij. Sola enim.] Ratio. Aduerie tamen.]
ἀξίωσις. At cum Thebas.] Διγνώσις κατ' ἀπαξιόμνησιν.
Neque dignum putavi.] Enumeratio rerum ab Alexan-
dro Migno gestarum. Post hæc ó Minos.] ἐπιμαρτυρία
ἐν τῇ ἀντιπρόδοσιν κατ' ἀπαξιόμνησιν. Atque hæc confeci.] ἀν-
τίπρωσις. Et vt quæ.] παραθέσις. continuat narrationem. Si
verò Deus.] Occupatio. Nam rerum.] Ratio à causa.
Hic autem Hannibal.] ἀντιπρόδοσις τοῦ αἰσῶν ἐξ ἑσῶν. Non
virtute.] παραθέσις. Sed quoniam.] Occupatio per
αἰτίαν.

ἢ Φίλιππον ἰξαναπῶδι, οἰδ-
 μῶρον πατέρα σου εἶν'. Αἰ. καὶ
 γὰρ ταῦτα ἠκροῦν, ὡσπερ σύ. ναὶ
 ἢ ὁρῶ, ὅτι δὲν ὑγιῆς ὅτι ἡ μύ-
 τιρ, ἔτι οἱ τ' Ἀμμωνίων περ-
 φῆσαι ἔλεγον. Δι. ἀλλὰ τὸ ψεῦ-
 δος αὐτ' ἐκ ἀρχαῶν ἐστίν, ὡς Ἀ-
 λέξανδρε, πῶς τὰ πράγματα
 ἐφῆκε, σομοὶ δὲ πῆπιησον.
 θεὸν εἶναι σε νομίζουσιν. ἀ-
 τὰρ ἀπίμοι, τίνι τῶν ἑσώτων
 ἀρχῶν λατρεῖς εἶσθε; Αἰ. ἐν
 οἴδῃ, ὡς Διόγγων; ὅς τ' ἐφθαθῆ
 ἐπισκῆψά τι περὶ αὐτ', ἢ τῶ-
 ν μόνον, ὅτι ἀπὸ θύσων;
 Περδίκκα δὲ Δαυδλιον ἰώει-
 δων καὶ πολλὰ ἀλλὰ τί γελᾷς, ὡς
 Διόγγων; Δι. τί τ' ἄπο,
 ἢ ἀνεμύθῳ οἶα ἑποῖαι ἢ Εὐ-
 κλῆς, ἀρτι σε πρᾶξιφότα τῶν
 ἀρχῶν, ἡσυχάζουσα, καὶ πε-
 ς αὐτῶν ἀρῶμενοι, καὶ στρατη-
 γὸν ἐπὶ τῶν βιβλῶν. ἔνιοι δὲ
 καὶ τοῖς ἀσπίδα θεοῖς περὶ θύ-
 ταν, καὶ νεῖς οἰκοδομῶμενοι,
 καὶ θύουσιν ἑς ἑσθλῶν ὅτι ἡ
 ἀμ'

ci fecerint, quum nuper tibi arrepto imperio adularentur,
 principemq; ac ducem aduersus Barbaros deligerent, non
 nulli verò in duodecim^e deorū numerum referrent, ac phan-
 constituerent, deniq; sacra facerent tanquam Draconis filio?

Sed

porrò Philippum errare,
 falliq; qui se iuum patrem
 esse crederet. ALEX. In-
 audieram quidem & ipse-
 sta, quemadmodum tu: at
 nunc video, neq; matrem nea-
 que^b Hammonios illos va-
 tes sani quicquam aut veri di-
 xisse. DIO. Attamen istud
 illorum mendacium, Alexā-
 der, ad res gerendas hauda-
 quaquam tibi fuit inutile,
 propterea quòd vulgus te
 verebatur, metuebaturq; quum
 Deum esse crederet. Sed dic
 mihi, cu'nam tam^e ingens
 illud imperium moriens res-
 liquisti? ALEX. Id equi-
 dem ignoro, Diogenes. ce-
 lerius enim è vita submoues-
 bar, quam ut esset ocium de
 illo quicquā statuendi, præ-
 ter id unum quòd moriens
 d Perdiccæ annulū tradidi.
 Sed age, quid rides Dioge-
 nes? DIO. Quid ni rideam?
 annon meministi quid Græ-

ἀπ' ἀπ' μοι, πῶς οἱ Μακεδόνες
 θύσαντες ἑσέως, Ἀλέξανδρον βα-
 βυλωνίῳ κέμεναι, τρίτῳ τῶν τῶν
 ἡμετέρων. ὑποχρῆται ἡ Πόλις
 μᾶλλον ὁ ὑπασπιστὴς, λέω ποτε
 ἀγάγῃ σχολῆν ἀπὸ τῶν θορδ-
 θῶν τῶν ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυ-
 πτον ἀπαγαγῶν με, θαψῆν
 ἐκείνῃ, ὡς ὑπομίμω ἐς τῶν Αἴ-
 γυπτίων θεῶν. Δι' μὴ γυλάσω,
 ὃ Ἀλέξανδρος, ὁρῶν ἐν ἄδῃ
 ἔτι σὲ μωραίνοντα, καὶ ἐλπί-
 ζοντα ἄνυσθαι ἢ ὀσειν ὑπὲρ
 αὐτοῦ, πῶς ἀπὸ ταῦτα μὴ, ὃ
 θαύτα, μὴ ἐλπίσῃς. ὁ γὰρ θε-
 ος ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ ὄψ-
 πλων ἀνάσσει πῶς λίμνῳ, καὶ
 ἐς τὴν ἴσον τῶν ἐμίου πῶς ἰθὺς
 τῶν, ὁ γὰρ ἀμειλὴς ὁ Αἰακός,
 ὁ δὲ ὁ Κέρβερος ὄψκαταφρό-
 νητος. ἐκείνα δὲ ἡδῆως ἄρ' ἡμᾶς
 θοιλι πρὸς σὲ, πῶς φέρεις, ὅπου
 ἄρ' ἐννοήσῃς, ὅσῳ ἄνδρα μο-
 νίαν ὑπὲρ γῆς ἀρλιπῶν, ἀφί-
 ξου, σωμαθοφθακας, ἢ ὑπᾶ-
 σπιστὰς, ἢ Γεράπας, ἢ χευσθῶν
 ὁσῶν, ἢ ἔθνη προσκλυθῆναι,
 καὶ Βαβυλώνα, καὶ Βακτρα,

Sed illud mihi dicitis, fobite
 sepelierunt Macedones? A-
 LEX. Etiam dum in 8 Baby-
 lone iaceo, tertium iam die:
 porrò Ptolemæus ille satelles
 meus, si quando detur ocium
 ab his rerum tumultib. qui-
 nunc instant, pollicetur in
 h Aegyptiū deportaturū me,
 atq; inibi sepulturū, quò via
 delictet vnus siāⁱ ex dijs Ae-
 giptijs. DIO. Non possum
 nò ridere Alexāder, qui qui-
 dem te videam etiā apud in-
 feros desipientem, sperantēq;
 fore vt aliquando vel Anu-
 bis fias, vel Osiris. Quin tu
 spes istas omittis, ὁ diuinissi-
 me^k neq; enim fas est reuer-
 ti quenquam, qui semel palu-
 dem transmiserit, atq; intra
 specus hiatus descenderit,
 propterea quòd neq; indili-
 gens est^l Aecacus, neq; con-
 temnendus^m Cerberus. Ve-
 rum illud abs te discere per-
 uelim, quo feras animo quo-
 ties in mentem redit, quanta
 felicitate apud superos relicta huc sis profectus, puta corpo-
 ris custodibus, satellitibus, ducibus, tum auri tanta vi, ad
 hoc populis qui te adorabant: præterèd Babylone, n Baëtris:

καὶ τὰ μεγαλὰ θεῖα, καὶ
 τιμὰ, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπί-
 στήμον ἔνα ἰσχύοντα, δια-
 διδιδίμενον ταινίᾳ λακῆ πλὴν
 λεφελῶν, πορφύρεῖα ἑμ-
 πεπορημένον. ἔδυνά ταῦτά
 σε ἔπο πλὴν μνήμῳ ἰόντα; τί
 διακρίσας ὁ μάταιος; ἢ ταῦτά
 σε ὁ σοφὸς Αἰσωτέλης ἰσού-
 δωσθε, μὴ οἰσθε Βέβαια ἔνα
 τὰ πρῶτα πρὸ τῶν. Αἰ. ὁ
 φῶς, ἀποδύτων ἑμῶν ὁ κολά-
 κωρ ἐπιτησίωτα ὁ ἄρ. ἑμῶν
 μόνον ἔαλον τὰ Αἰσωτέλους
 εἰδέναι, ὁ ὅς μὴ ἴσως παρ' ἑ-
 μῶν, οἷα δὲ ἐπίστημον, ὡς δὲ λα-
 τικῆ τὸ μετὰ πρὸ πωδῆα
 φιλοτιμία, θωπῶν καὶ ἑπαι-
 νῶν, ἄρτι μὴ ἐς τὸ λατῶν ὁ
 ὡς καὶ τὸ μίρ ὁ δὲ τὰ γα-
 θρῶν, ἄρτι δὲ ἐς τὰς πράξεις,
 καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ ἴδ' αὖ
 καὶ τὸτ' ἀγαθὸν ἠγῆται εἶναι,
 ὡς μὴ ἀσχυροῖο. καὶ αὐτὸς
 λαμβάνων. γόγος, ὁ Διόγος
 ὄν, ἀνθρώπων ὁ, καὶ τικχι-
 τος.

atque opes: nam has quoque in bonorum numero collocandas esse censebat, ne sibi vitio verteretur quod eas acciperet. Planè præstigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulen-

tus, ὁ

immanibus illis bellis, dignitate, gloria: deinde quod eminēbas conspicuus, dum vectareris dum ὁ amiculo candido capui haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses: nunquid hæc te diseruciant, quoties recursant animo? Quid lachrymaris, stulte? annon id te sapiens ille docuit? Aristoteles, ne res eas quæ a fortuna proficiscantur, stabiles ac firmas existimares? ALEX. Sapiens ille? quum sit assentatorum omnium perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire, quam multa à me peccerit, qua mihi scripserit: deinde quemadmodum abusus sit mea illa ambitione, qua cupiebam eruditione cæteris præstare, quum mihi palparetur interrim, ac prædicaret me nunc ob ἠ formam, tanquam ὁ ipsa summi boni pars quædam esset: nunc ob res gestas

της. πῶς ἀπὸ τούτου γὰρ ἀπο-
 ποιήσασκε αὐτὸ τῆς ζωῆς,
 τὸ λυπηρὸν ὡς ἐπὶ μισθῶν ἀ-
 γασθῶν, ἀκατηγεθῆσθε μι-
 κρῶν γὰρ ἐμπροσθεν. Διο. ἀπὸ οὐ-
 θῶν ὁ θρόνος. ἀπὸ γὰρ τοῦ
 λυπηρῶν ποθέωμαι, ἐπὶ ἐν αὐ-
 θῶν γὰρ ἐμὲ θορῶν ὁ φέρεται. οὐ
 δὲ λέγεται Ἄδης ὕδωρ χαν-
 θῶν ἐπισπασάμενος πῆν, ἢ αὐ-
 θῶν πῆν, ἢ ποταμῶν: ὅτι ἄρ
 πῶσθ ἐπὶ τοῖς Αἰσούτερος ἀ-
 γασθῶν ἀνιῶμεν. καὶ ἴσθ καὶ
 Κληῖον ἐκάνον ὄρω, ἢ Καμι-
 ὄρω, ἢ ἄλλοι ποταμοὶ ἐπὶ οὐ
 ὄρωμεντας, ὡς εἰσαπώσαντο,
 καὶ ἀμύσαντο σὺν ἑθέρωσ
 αὐτῶν. ὡς τὸν ἑτέρωσ σὺν τῶν
 τῶν Βαδίσθ, ἢ τῶν ποτα-
 μῶν, ὡς ἐφῆν.

παντ, πᾶνας ἄρ sumant ob ea quæ quondam in illos commisso
 sti quare fac in alteram hanc ripam te conferas, & crebrius,
 ut dixi, bibas.

tus, ὁ Diogenes : quanquam
 illud fructus scilicet ex illius
 sapientia fero, quod nunc
 perinde quasi summis de bo-
 nis excrucior, ob ista quæ tu
 paulò antè commemorasti.
 DIO. An se in quid facies?
 ostendam tibi molestiæ istius
 remedium. Quandoquidem
 in his locis veratrum non
 prouenit, fac ut Lethæi
 fluminis aquam auidis fau-
 cib, attrahens bibas, iterū ἄρ
 ac sapius bibas: atq; o pacto
 desines de bonis Aristoteli-
 cis discruciarī. Verū enim
 Clitū etiam illū Cal-
 listhenem video, cum ἄρ his
 alios compluris raptim huc
 sese ferentes, quò te discer-
 pant, pænas ἄρ sumant ob ea quæ quondam in illos commisso

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

Omnes reges cum moriuntur, vnâ cum vita exuuntur omni potestate. Diogenes Alexandrum fatigat.

a ALEXANDER] Rex Macedonum, Philippi & Olympiæ filius, longè omnium excellentissimus fuit, cui rebus actis & auctis, Magni inditum est nomen. A nonnullis tamen traditum est, sed abuloso quodam commento, Hamnone (ita Iouis nuncupant) qui sub serpentis specie cum matre consuetudinem habuerit, eum genitum fuisse. Iupiter autem in speciem arietis in Libya celebratur, quòd stitenti Libero patri in Arabia desertis, Iouemq; imp. oranti, apparuerit in forma arietis, qui terram concutens pedibus fontem ostenderit. Quamobrem templo illic edificato, Ioui Ammoni, hoc est, Arenario consecrauit. Graeci enim ἀμμογυ arenam vocant. De Ammonis delubro & oraculo Plin. lib. 8. cap. 19. lib. 5. cap. 5. Lucianus lib. 9. & Curt. lib. 4. b Hammonios illos.] Illud autem demonis prodigiosi ludibrii miraculum est, gestantes simulachrum sacrificos quò Dei nutus monstrat, eò sua sponte, vel (vt Curtius scribit) còtèptus ferri. Hos sequuntur matrona virginesq; pænas & inconditum quoddam carmen cantillantes, quo Iouem propitiari credunt, vt certum edat oraculum. Huius loci celebritate motus Alexander, profectus est ad sacrarium Hammonis. inde in deserta Libyæ & in aquosa progressus, arenosam & vastam eam solitudinem offendit. In sacrario à raribus obuiis honorificè exceptus fuit. Vnus porro sacerdotum, cum aduentem Alexandrum Græcè cusperet saluare, ac traditor, id est, filiòle vellet dicere, per barbarum quò dds inquit, id est, Iouis filii. Vnde celestis originis captata creditur gratia, cui imitia error dederit. Lege Lucianum de Astrologia. c Ingens illud imperium.] Græciæ Imperator dictus est, Thebanos vicit, Darium Persarum regem subegit, Babyloniam & Susam accepit, Persopolim diripuit, Cassios fregit, cum exercitu in Asiam traiecit, ad Granicum Persas superauit: Sardum, Miletum & Halicarnassum cepit. Terris omnibus vsq; ad Phrygiam deuictis, Ciliciam obtinuit. Denique celebrato Hephæstionis funere

MORTUUS

mortuus est. regnavit annis 12. De eius phanis & aris copiosè Plinius. d Perdicæ annulum.] Perdicæ Macedo, inter comites Alexandri Magni, qui etiam in regni parte successit, tanta vir audacia, simul & fortitudine, ut leana præfente, casulo è cubili per vim auferret, Aelianus de varia historia. De eo etiã in lib. de non temerè credèdo calüniæ. e Deorū numerū.] Alexander non solūm Iouis filius haberi voluit, sed & Deus dici atq; adorari: ut fufius proximè sequenti Dialogo audies. f Vbi te sepelierunt.] De Alexandri morte, deq; eius corporis in Mēphin ac Alexandriam translatione, Q. Curtius in fine 12. libri de Alexandri gestis: Ceterū, inquit, corpus eius à Ptolemao, cui Aegyptus cesserat, Memphin & inde paucis post annis Alexandriam translatum est, omniq; memoriæ ac nominis honores habetur. Hic Ptolemæus, Lagi gregarij militis fuit filius, maxime auctoritatis apud Alexandrū. post cuius mortem Aegyptus & Africa, & magna Arabia parte potius, regnavit annis quadraginta, à quo deinceps Aegyptij reges Ptolemæi appellati sunt. g In Babylone.] Babylō urbs nobilissima, Chaldaea totius caput, quam Euphrates fluvius mediam interfuit. Hanc Strab. lib. 16. à Semiramide conditam tradit, cochlili latere. Inter septem orbis spectacula numeratur. h Aegyptū.] Ea est regio inter Asiam & Africā sita, Nilo circumdata, quæ quum nunquam pluvijs aut varijsimè irrigetur, solo Nili incrementō facundatur. In ea sunt civitates præcipuæ, Thebæ, Babylon, Memphis, Abydos, Heliopolis, & Alexandria, quæ hodie principatū obtinet, ab Alexandro Magno ad chlamydis Macedonicæ figurā condita: Ex dijs Aegyptijs.] Verè omnigenūm Deū monstrat, ut inquit Virg. Aen. 8. Coluis quippe bovem, ciconiam, felē, canem, lupum, capram, crocodilum, Anubim filiam Osiridis, quæ canis specie cultus fuit, aut cervi capite canino, cuius alterum filiorum Macedonem lupi simulachro venerabantur: Osirim solem, Isidem terram credebant. Non recipiebant intra muros aut Saturni fanum, aut Serapis. His religiosum eras, pecudibus aut sanguine placare Deos, precibus tantūm & thure litabant. Fana extra pomeria posita erant. h Neq; enim fas est.] Huc migrantibus reditus ad superos via in æternum præclusa est & ab inferis redire ad superos, quod poetæ 6. Aeneid. dicit:

Reuocare gradum superasq; euadere ad auras,
Hoc opus, hic labor est, &c.

Idem Lucianus in Menippi & Chironis Dialogo: De integro, inquit Menippus, tibi quæreda erit vitæ cōmutatio, atq; hinc quōpiam aliam in vitā demigrandū: id quod arbitror fieri nō posse.

[Acacus.] Eum tantæ iniūtia fuisse dicitur, vt apud inferos animarū credulus fuerit à Plutone delictus iudex, cum Mimō & Radamantho, & peccantium peccata discerneret. Ouid,

— tuasque

Acacus in pœnas ingeniosus erit.

id quod Lucianus dixit, nō indiligens. m Cerberus.] Cerberū *τρίκεφαλος κύων*, id est, tricapius canē, ex Echidna & Typhæone natum, Hesiodus in Theogonia canit. Cur autē in eorum pernixit custos poetis dictus sit, alibi docuimus. Virg. 6. Aeneid.

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci

Personat, aduerso recubans immanis in antro.

n Baëtris.] Baëtra regio vltra fines Assyriarū à Baëtro amene. Baëtrum oppidum antiæ Zariaspæ vocatum, regionis caput.

o Amiculo.] Diademate regū insigni, vt in proximè precedenti Dialogo, Alexandri, Annibalis, &c. p Aristoteles.]

Docuit, ne res eas in bonis (sic enim vocat Aristot.) quæ nō pertinent propriè ad hominē, ducamus: inter quæ extrema sunt opes, & reliqua quæ à fortuna proficiuntur. Hic eius existimatio eleuatur, qui Stagiritus philosophus fuit, Peripateticorū princeps, patre Nicomacho medico, matre Phasiade, ob summā eruditionē socius, præceptor & secretarius Alexandri factus, illi vsq; adeo charus, vt Stagiram eius patriam ab se dirutam restituerit, q Ob formam.] Cui contingent corpus ingens, robustum, formosum, præualidum, eum non semouent quidē è numero felicitum: sed ita vt nihil secius primas teneant diuitiæ, proximas nobilitas, animi postrema cura est. r Summis de bonis.] Peripatetici, quorum princeps fuit Aristoteles, triplicia constituent bona, animi, corporis, & fortunæ: de quibus scripsit in Vitarum auctione annoranimus. s Veratrum.] *Ἐδέβοσ* & *λόβρος* v. *μῆλας*, vterq; satis notus: & cum ad alia multa, tum ad atriā bilem remedium est efficax. vnde prouerbia, quæ parū animo constat, siue insanit, elleboro opus habere dicitur: &

ellebo.

elleborum bibere siue purgare se elleboro iubetur. Horatius:

Expulit helleboro morbum, blemq; meraco.

• Lethæi fluminis.] Lethæus amnis inferorum est apud poëtas, cuius aquam qui gustant, omnium scilicet præteritorum obliuiscuntur. Idcirco dicitur in *dyms*, id est, ab obliuione nomen sumpsit. Sed cur induxerint poëtae, vnde apud Firm. De diuin. præ. cap. 22. in Clitum.] De Clito lachrymabilis est historia apud Quint. Curtium lib. 9. quæ Alexander post conam ebrius, contentuone iniecta occidit, magna inde penitentiâ ductus. Nutricis enim Alexandri filius fuit. & dux eius fidelissimus, qui Alexandrum pugnantem ab ictu lethali sese obijciens defendit.

x Callisthenem.] Callisthenes, philosophus Olynthius, Alexandro Magno familiaris, eiusdemq; sub Aristotele condiscipulus, quem ille postea in Asiam accersit, ut res suas memorie proderet. Huic nocuit immodica libertas, grauitasq; inuisa regi, quum haudquaquam assentantium accommodatus ingenio esset. Nam quum Alexander ex Persica victoria arrogantiore factus, regio more adorari vellet, acerrimus inter recusantes Callisthenes fuit, palam dicitans: Alexandrum non adorandû esse. Quæ res & illi & multis principibus Macedonum exitio fuit. Siquidem Alexander coniurationis conscium criminatus est, eumq; truncatis membris, abscisusq; auribus ac naso labijsq; deformatum, cum cane in cauea clausum circumferri iussit, diuq; tortum tandem necauit. Hæc latius habenter apud Q. Curtium de Alexandri gestis.

IOANNIS SAMBVCI
ANNOTATIONES.

Irridetur Alexander ob superbiam: qui mortalis cum esset,
diuinor tamen honores sibi passus sit exhiberi.

Magnus Alexander, totum qui subdidit orbem,
Ad Stygias ductus morte peremptus aquas:

Reges sternebat, diuino est eultus honore:

Nunc vita functas se videt esse minas.

QVID hoc rei.] ἐγώ τις θεῶν ἴσται. Vides nimirum.]
ἀπὸς τῶν θεῶν ἴσται ἀ coniugatis. Num ego Iupiter.] Obie-

ctio.

Esio. Haud dubiè.] *δοξίαι εἰς.* Atq; de Olympi.] *Ab exem-
plo simili.* Audieram.] *ἀττάμεν.* Attamen.] *Reperit ab
vtili.* Preter id vnum.] *ἐξ αἰτίας.* Sed age quid.] *αἰτίας ὀν-
τας.* Quid ni rideam.] *ἱρρίσιο δόξιστος.* Alexandri. Sed
illud.] *Interrogatio de illius sepulchro.* Porò Ptolemæus.]
ἐφῆνας. Pollicetur in Aegyptū.] *Spes alterius sepulchri.*
Non possum non.] *ἱρρίσιο.* Quin tu.] *ἀεργονή.* Neq; enim
fas est.] *ἡρώων.* Verùm illud.] *Comparatio cū anteacta vita.*
Quid lachrymaris.] *ἐπιθήνωσις.* Ne res eas quæ.] *σπερο-
πῶς.* Sine me solum.] *Alexandri de functi de Aristotele suo
magistro iudicium.* Quamquam illud.] *Clausula.* Quando-
quidem.] *Consilium ἐξ ὀνείων.* Verum enim Cletum.] *A-
mici Alexandri, quos in conuivio intererit.* Quare fac in alter-
ram.] *Conclusio.*

SEQVUNTUR ORATIONES:
quarum quædam adhuc inter Mortuorum dialo-
gos, quædam inter Satur. epistolas prius
relatæ fuere : nonnullæ quoque
Dramaticæ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ Ε- DE IIS QUI MER-
περὶ περὶ ὀνείων- cede conducti in diuitium
των. familijs viuunt.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGVMENTVM.

A Vlicæ vitæ molestias & incommoda, oratione
hoc depingit Lucianus: quamq; indigna ea sit
homine, præsertim docto & liberaliter instituto,
exponit: confutatis etiã causis ijs, quib. sese tuè-
tur qui hoc vitæ genus sectantur, & in seruitutē vtrò se se
præcipitant. Exordiū ab attentione incipit, amplificãdo
rei magnitudinē, fidēq; faciēdo dictis, ab eorū persona
qui in eadē vita aliquandiu vixerūt. Mox & beneuolen-
tiã captat Timoclis, eius ad quem scribit, ab officio ami-
citiæ, indicans se hec propterea illi scribere, vt quia illū
iã olim de hac vita suscipiēda cōsilia agitare intellexerit,
nc quid